

El Nunci Apostòlic a Espanya i Andorra, Mons. Renzo Fratini, imposa el pal·li a l'Arquebisbe metropolità de Barcelona.

El cardenal Lluís Martínez Sistach i el Sr. Nunci acompanyaren a Mons. Omella a l'altar durant la missa concelebrada.

BUTLLETÍ D L'ARQUEBISBAT D BARCELONA

Núm. 156 (2016) XII

31 de desembre

Redacció i administració:

Delegació Diocesana de Mitjans de Comunicació

c/ Bisbe, 5 – 08002 Barcelona – Tel. 93 270 10 13; Fax 93 270 13 05

A/e: info@arqbcn.cat – Webs: www.esglesiadeparcelona.cat – www.arquebisbatparcelona.cat

Imposició del pal·li a l'Arquebisbe de Barcelona

Eucaristia solemne amb motiu de la imposició del pal·li a Mons. Joan Josep Omella Omella, pel Nunci Apostòlic, Mons. Renzo Fratini

L'acte es va celebrar a la catedral el 3 de desembre de 2016

En la festa de Sant Francesc Xavier, patró de les missions, el dissabte 3 de desembre de 2016, a les 11.30 hores, tingué lloc a la catedral metropolitana de Barcelona la celebració de l'eucaristia amb motiu de la imposició del pal·li al Sr. Arquebisbe metropolità de Barcelona, Mons. Joan Josep Omella Omella, per part del Sr. Nunci Apostòlic, Mons. Renzo Fratini.

El pal·li fou beneït i lliurat al Sr. Arquebisbe de Barcelona pel mateix Sant Pare Francesc el 29 de juny de 2016, en la solemnitat dels apòstols Sant Pere i Sant Pau, però el Sant Pare ha disposat que el pal·li pugui ser imposat a les pròpies Esglésies locals com a signe de més sinodalitat, participació i comunió amb la Seu Apostòlica, i amb la participació dels fidels, com es va acomplir en aquesta celebració eucarística.

Varen concelebrar l'eucaristia, presidida per Mons. Omella, els següents prelat: cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe emèrit de Barcelona; Mons. Renzo

Fratini, Nunci Apostòlic a Espanya i Andorra; Mons. Agustí Cortès, bisbe de Sant Feliu de Llobregat; Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa; Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona i administrador apostòlic de Mallorca; Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar de Terrassa, i el pare abat de Montserrat, Josep M. Soler.

També varen concelebrar l'eucaristia 150 preveres, entre els quals hi havia es vicaris generals, els vicaris episcopals i dels secretaris generals de les dues diòcesis sufragànies de l'Arquebisbat de Barcelona; també hi havia els vicaris episcopals i el secretari general i canceller del nostre Arquebisbat, Mn. Sergi Gordo, i els membre del Capítol de la catedral, encapçalats pel seu degà, el Dr. Joan Guiteras.

Un bon grup de diaques de les tres diòcesis que formen la Província Eclesiàstica de Barcelona varen unir-se a la celebració, entre els quals hi havia Mn. Xavier Rius, diaca adscrit a la catedral, Mn. Ramon Ollé, Mn. Josep-Anton Clua i Mn. Jordi-Albert Garrofé. Amb una àmplia representació de religiosos, religioses i de tot el Poble de Déu de les tres diòcesis. Els preveres, diaques i seminaristes de les tres diòcesis ocupaven el cor de la catedral. Els diaques al servei de la celebració i els acòlits també foren escollits de manera que n'hi hagués de les tres diòcesis. La disposició de les pantalles de televisió van permetre veure bé la cerimònia des de les naus laterals de la catedral.

La representació de les autoritats civils estava encapçalada pel Sr. Enric Vendrell, director general d'Afers Religiosos de la Generalitat.

Paraules inicials del Sr. Nunci Apostòlic

L'eucaristia es va iniciar amb la processó d'entrada i el cant de la "Marxa de l'Església" per tota l'assemblea. Acabat el cant d'entrada, el Sr. Nunci saludà el poble com de costum i va pronunciar les següents paraules sobre el sentit del ritu que seguiria.

"Eminentísimo Sr. Cardenal, excelentísimos señores obispos, queridos sacerdotes concelebrantes, excelentísimas autoridades, queridos todos, hermanos en Cristo.

Al comenzar esta solemne celebración eucarística, el Excmo. Sr. Arzobispo Juan José Omella Omella recibe el palio arzobispal. Entre los significados profundos de esta insignia concedida por el Sumo Pontífice está el de simbolizar la potestad de la que, en comunión con la Iglesia Romana, se halla investido el Metropolitano en su propia provincia.

Por esto, en mi condición de representante del Santo Padre en España, es para mí un significativo honor proceder a su imposición, haciendo resaltar la comunión en el servicio a la Iglesia por parte de los arzobispos con el Sucesor de Pedro y la relación del Papa con la Iglesia local.

La recepción de esta insignia está destinada a representar, por gracia de la Sede Apostólica, a ésta en una provincia eclesiástica, empeña en sí la fidelidad y la inmunidad con la Sede de Pedro y el espíritu de fraterna colaboración con las diócesis sufragáneas.

Pero el palio, además de ser un signo de comunión con el Papa, es también una insignia litúrgica, que hace referencia a la dimensión pastoral en la que el Obispo, manifestando el rostro paterno de Dios, ayuda y estimula a vivir con amor, conforme a Cristo, que es Camino, Verdad y Vida.

Cristo, como meditamos en este Adviento, nos ha prometido su vuelta en gloria y majestad, y a todos nos pide que vigilemos, él ha puesto al Obispo como padre que guarda la esperanza de la familia diocesana. Un padre que saca del arca, en provecho de los suyos, lo nuevo y lo antiguo; un pastor atento que ayuda a descubrir el don que el Padre nos hace con la encarnación de su Hijo Jesucristo y ofrece esa esperanza a los suyos, apoyado en el acontecimiento pascual, misterio que está también figurado en las seis cruces de este palio.

Confiamos a esta archidiócesis y a su Arzobispo a la intercesión de la Santísima Virgen, en sus advocaciones de Montserrat y de la Merced, a la intercesión de la mártir Santa Eulàlia y a la intercesión de tantos testigos de Cristo que vivieron en esta tierra catalana, para que ésta siga ofreciendo frutos que glorifiquen a Dios y se haga presente aquí su Reino, que ya ha comenzado y que tiende de forma incesante a una mayor plenitud.”

Professió de fe del Sr. Arquebisbe i imposició del pal-li

Seguidament, el Sr. Arquebisbe es posà davant del Sr. Nunci, que estava assegut a la seu presidencial i amb la mitra. Agenollat, Mons. Omella va fer la professió de fe, resant en català el “Crec en un Déu” o el Símbol dels Apòstols, amb veu clara i emocionada.

“Y ahora procedemos propiamente a la imposición del palio”, va dir el Nunci i, rebent el pal-li de mans d’un diaca, el va imposar sobre les espatlles del Sr. Arquebisbe Metropolità de Barcelona, proclamant la fórmula següent:

Para gloria de Dios omnipotente, y para alabanza de la bienaventurada siempre Virgen María, y de los bienaventurados Apóstoles Pedro y Pablo; en nombre del Romano Pontífice, el Papa Francisco, y de la Santa Romana Iglesia, para honor de la Sede de Barcelona a ti confiada, como señal de la potestad de Metropolitana, te entrego el Palio, tomado de la Confesión del Apóstol San Pedro, para que puedas usarlo dentro de los límites de tu Provincia Eclesiástica.

Este Palio sea para ti símbolo de unidad y signo de comunión con la Sede Apostólica; sea vínculo de caridad y estímulo de fortaleza, para que en el día de la venida y de la revelación del gran Dios, y del Príncipe de los pastores, Jesucristo, puedas obtener,

con las ovejas a ti confiadas, la vestidura de la inmortalidad y de la gloria. En el nombre del Padre y del Hijo y del Espíritu Santo. Amén.”

Tot seguit, omès l'acte penitencial i el *Kyrie eleison*, el Sr. Arquebisbe davant la seva càtedra, va resar l'oració col·lecta, i la missa va seguir com de costum, presidida per ell.

Es va repartir a tots els presents un opuscle per seguir el ritu de la imposició del pal·li i la missa, en la que varen actuar com a mestres de cerimònies Mn. Joan Obach, delegat diocesà de Pastoral Sacramental i Litúrgia, i Mn. Josep Vives, canonge arxiprest de la catedral. Tota la cerimònia fou retransmesa en directe per Ràdio Estel i Ràdio Principat.

Es varen proclamar les següents lectures bíbliques: Isaïes 30, 19-21.23-26, i l'Evangeli de sant Mateu 9,35-10,1.6-8.

Homilia del Sr. Arquebisbe

Mons. Omella va pronunciar aquesta homilia:

Benvolgut senyor Cardenal,
benvolguts senyor Nunci i germans bisbes,
germans sacerdots,
il·lustríssimes autoritats,
germans i germanes,

Fa exactament 898 anys que a sant Oleguer, antecessor nostre, el papa Gelasi II l'imposà el pal·li. Es conserva, encara, la butlla papal. És Oleguer un gran Sant i un eminent pastor. Les seves despulles –el seu cos incorrupte– es conserven a l'altar del Sant Crist de Lepant, aquí, a la nostra estimada catedral de Barcelona.

Oleguer era conscient del significat que tenia i té aquest peculiar ornament que anomenem pal·li i que m'ha estat donat pel papa Francesc i ara m'ha imposat el Sr. Nunci en nom del mateix Pontífex romà, el Papa Francesc. Jo n'estic molt agraït i espero que la nostra arxidiòcesi també ho estigui.

Òbviament el pal·li és un signe de comunió amb Roma. El portem els arquebisbes-metropolitans –i el mateix Papa– a les espatlles i el coll; és de tela blanca amb creus de seda, segons la forma ve a ser una mena d'escapulari, com si fos un anyell a les espatlles del Bon Pastor.

Com bé sabeu tots, els pal·lis són fets amb llana d'uns anyells que el dia de la festa de Santa Agnès “fuore le mura” de Roma són beneïts pel Papa. Un cop confeccionats els pal·lis, són guardats en una arqueta de plata daurada a la cripta de l'altar de la “confessió”. És ben cert que aquests anyells i llur llana evoquen l'escena evangèlica del Bon Pastor. I la conclusió o deducció és ben palesa: l'arquebisbe-metropolità,

per als seus feligresos i àdhuc per als seus bisbes sufraganis i per als seus sacerdots, religioses i religiosos, cal que sigui un molt bon Pastor. I així ens el descriu el mateix **sant Oleguer**: «... ha d'èsser un baró prudent, hospitalari, ornamentat de virtuts, cast, sobri, mansuet, que sigui ben vist per Déu i pels homes... en una paraula, que sigui un bon pastor!», ¡Quina meta que posa davant dels meus ulls!

La figura del bon pastor era molt estimada per Jesús. El diví Mestre solia extreure comparances de la muntanya, del camp, de la vinya, de la barca, del sembrador, del pastoreig... Jesús, ens diu d'ell mateix, que és el Bon Pastor que estima les ovelles. No és el pastor assalariat, el mercenari a sou de l'amo de les ovelles...; aquestes són ben seves: per creació primer i per redempció després. Les estima! I ho fa amb tanta força que fins i tot les rescata amb el preu de la sang! És interessant recordar una frase que diu el **papa sant Gregori Magne**: «Jesús va fer el que deia: per les ovelles –per nosaltres– va donar la seva sang en el calvari. I les nodrí amb el Pa Eucarístic».

Difícilmente encontraríamos un ornamento sacro con más amplios y ricos significados como lo es el palio. El palio es signo de pastoreo, de la profunda comunión con el Pastor Universal que es el Papa. Desde el siglo VII a los arzobispos-metropolitanos el Papa les imponía el palio, añadiendo el derecho a sentarse en la cátedra de la catedral, el derecho de ordenar a los obispos sufragáneos, el derecho a presidir y convocar los sínodos provinciales, el derecho a recibir apelaciones, el derecho a formular la liturgia, el derecho a vigilar y a visitar todas las parroquias cuando la sede vecina era vacante....

Muchos derechos, pero todos ellos sumados dan la figura de un palio como signo de una reencontrada humildad, dado que el Evangelio dice: “quien quiera ser el primero en la Iglesia, que sea el servidor de todos”. El obispo-pastor debe mirar su dignidad más como un sincero servicio, servicio de comunión, que no como una autoridad de sumisión. El obispo debe ser el primero entre los servidores, y como dice el Papa Francisco: “*el obispo ha de ser el Buen Pastor, siempre presente en medio de la gente, incluso entre los de la periferia, procurando que sea realidad que todos hemos sido convocados a participar y a colaborar en y con nuestra Iglesia, conectando con la más primitiva tradición sinodal*”.

“Sínodo”, significa: participación, colaboración, igualdad, “todos a una”, transparencia, no secretismo, diàlogo, o –tal como se dice hoy en día- transversalidad; todo ello escuchando y siguiendo siempre a nuestros pastores.... Formamos el Pueblo de Dios, y si alguien ha de sobresalir que sea el servidor de todos. ¡Éste es el precioso diseño y la verdadera ilusión del Buen Jesús para su Iglesia!

És –podríem concloure– el pluralisme dins el marc de l'humil servei i de la unitat fonamental. O, com diria **sant Agustí** referint-se al pluralisme en l'Església: «*En cosas fundamentales de la fe, **unitat**; en cosas dudosas o opinables, **llibertat**; en tot i en totes les cosas: **caritat, respecte i comprensió***».

A aquesta Església vull servir! A aquesta Església que tant estimo, que és la meva dolça esposa amb la qual estic esposat amb un esposori sacre i místic, però ben real.

Recordo en aquesta ocasió l'exaltació poètica i bíblica de la Mare Església que fa **sant Oleguer** en una de les seves cartes: «*Crist de Déu –diu– elegí perennement la seva esposa l'Església, adornant-la de virtuts i saviesa divina i redimint-la per la seva sang i per la purificació del baptisme, car sap ben bé que els seus membres són pecadors que cal purificar. La seva elegància i pulcritud, però, són cantades per l'escriptura: «Tota formosa ets, amiga meva, suau, dolça i abillada! I en tu no hi ha màcula... germana meva, hort tancat... esposa de Déu gloriós i esposa meva sense màcula ni arruga!».*

Aquesta demano que sigui la meva Església Arxidiocesana de Barcelona, constantment purificada i enaltida per Jesús. Amb Ella vull identificar-me i a ella vull estimar, ara amb un nou títol d'unió i estimació que aquest ornament m'imposa. Ornament que sempre portaré com a signe d'amor a l'Església universal i a la meva Església, esposa meva: l'Església de sant Pacià, sant Sever i sant Oleguer. L'Església meva i la de tots vosaltres! Donem-ne gràcies a Déu i a la Santíssima Mare de Déu la Verge Maria! Que Déu ens beneeixi a tots i ens concedeixi ser portadors del seu amor i de la seva misericòrdia a aquesta nostra societat tant necessitada de pau i de reconciliació.

† Joan Josep Omella Omella
Arquebisbe de Barcelona

Pregària dels fidels

Alternant l'ús del català i del castellà, un diaca de la diòcesi de Terrassa va fer la següent pregària dels fidels, que introduir el Sr. Arquebisbe dient: "Presentem ara al Pare misericordiós les nostres pregàries, a fi que ens concedeixi de viure en la unitat de la fe que l'Esperit Sant fa néixer en els nostres cors".

–Per la santa Església catòlica, en comunió amb el Papa Francesc, el nostre Arquebisbe metropolità Joan Josep i els bisbes Agustí i Josep Àngel, pels Bisbes auxiliars Sebastià i Salvador i per tots els pastors de la Província Eclesiàstica de Barcelona i de tot el món que, fidels a Jesucrist, i guiats per l'Esperit Sant anunciïn la salvació i professin amb fidelitat el seu Evangeli. Preguem al Senyor.

–Por los enfermos y por todos los que sufren en el mundo entero a causa de las guerras, la violencia, el hambre, la falta de trabajo o por otras circunstancias, para que experimenten la cercanía de Dios y encuentren en los cristianos y en las personas de buena voluntad la solidaridad y la caridad necesarias, Roguemos al Señor.

–Pels qui tenen la responsabilitat en el govern dels pobles, que esdevinguin servidors i es lliurin generosament a estendre la pau i la justícia procurant el bé de tothom. Preguem al Senyor.

–Por los jóvenes a quienes el Señor llama a servir en la Iglesia en el ministerio sacerdotal o la vida religiosa, para que respondan con generosidad y para que sean abundantes las vocaciones que el Pueblo de Dios necesita en los momentos actuales.

–Per les famílies de casa nostra i del món sencer que, mogudes per la força de l'Esperit Sant, es mantinguin unides per fer front a les dificultats i les proves de la vida.

–Por todos los que nos hemos reunido en este día para celebrar la eucaristía, para que, fieles a nuestra vocación bautismal y como templos del Espíritu Santo, seamos portadores del Evangelio de Cristo caminando en la santidad, en la justicia y en la paz hacia la vida eterna.

Conclusió del Sr. Arquebisbe: Oh Déu, font de tota bondat i amor, escolteu les pregàries que us hem adreçat amb fe, feu que, moguts per l'Esperit Sant i per intercessió de santa Maria, que va merèixer de portar el vostre Fill en les seves entranyes, visquem units en la vostra santa Església. Per Crist Senyor nostre. Amén.

Es va celebrar l'eucaristia amb el cànon primer o cànon romà, i varen pronunciar les seves diverses parts del mateix el cardenal Martínez Sistach, el Nunci, els bisbes de Sant Feliu i de Terrassa i el bisbe auxiliar de Barcelona Sebastià.

El Sr. Arquebisbe, després d'impartir la benedicció final, va fer un comentari distensiu i cordial, dient que “el pal·li no pesa gens” i que “significa les ovelles que el Bon Pastor porta al coll, i així és perquè els diocesans són molt bona gent, i no són una càrrega pesada per a l'arquebisbe i no són tampoc una càrrega pesada per als bisbes Agustí i Josep Àngel, aquí presents, que veig que tenen molt bon aspecte”.

L'organista Josep M. Escalona i el cor de cambra Francesc Valls varen acompanyar els cants de l'assemblea. Com a motet polifònic de l'ofertori el cor va interpretar el *Rorate coeli* gregorià amb polifonia renaixentista de W. Byrd; com a cant de comunió, “Senyor, doneu-nos sempre el vostre pa”, i com a motet polifònic de postcomunió, *l'Ecce sacerdos magnus*, de T.L. de Victoria. El cant de comiat fou *l'Alma Redemptoris Mater* en gregorià.

Prelat

Decret

DECRET 25/16.- Barcelona, 21 de desembre de 2016.

Atesa la petició que ens ha presentat la fundació INSTITUCIÓ BELLSOLÀ, per tal de passar a dependre de la jurisdicció del Sr. Bisbe de Terrassa;

Atès l'acord dels senyors bisbes de la Província Eclesiàstica de Barcelona de 26 de setembre de 2007, en què es determina el procediment a seguir per part de les cúries respectives pel que fa a les associacions de fidels i a les fundacions canòniques que, per raó del domicili social de l'entitat demanin canviar de bisbat;

Pel present decret acceptem que l'esmentada fundació passi a la jurisdicció de l'Ordinari de Terrassa, sempre i quan els interessats ho sol·licitin també al Sr. Bisbe de Terrassa i aquest doni el seu consentiment.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Barcelona.

† Joan Josep Omella Omella
Arquebisbe de Barcelona

Per manament del Sr. Arquebisbe

Sergi Gordo Rodríguez, prev.
Secretari general i Canceller

Homilies i al·locucions

Homilia amb motiu de la Solemnitat de la Puríssima Concepció

Germans preveres,
Germans tots en Crist el nostre Salvador,

És habitual que felicitem els éssers estimats amb un bell ram de flors. Avui, en aquesta Festa de la Immaculada, voldria felicitar Santa Maria, la Mare de Jesús i mare nostra, amb un ram virtual de tres roses, signe del nostre amor, de la nostra gratitud i de la nostra petició a Ella, que sempre escolta la pregària dels seus fills.

Primera rosa, la de felicitació per la seva festa, perquè Ella és Immaculada. Maria és sempre un referent perquè és la mare de l'Església i el model de tot cristià. Tant de bo

que la devoció, admiració i afecte que tenim i que manifestem vers la nostra Mare del cel creixi i segueixi creixent al llarg de tota la nostra vida. Ella, com en les Noces de Canà, és prop de nosaltres, els seus fills, i ens ajuda a tirar endavant en el camí de la vida. Ella no ens abandona mai. Així ho diem cada vegada que cantem, per exemple, una vella cançó que probablement coneixem: “Preneu, Verge pura”. En aquesta cançó diem: “no ens abandonis mai, mai”. Certament, Maria, no abandona mai els seus fills. Així ho expressava el Papa sant Joan Pau II en l’Encíclica *Redemptoris Mater* quan deia: *L’Església veu la Benaurada Mare de Déu en el misteri salvífic de Crist i en el seu propi misteri; la veu profundament arrelada en la història de la humanitat, en l’eterna vocació de l’home segons el disseny providencial que Déu ha predisposat eternament per a ell; la veu maternalment present i particip en els múltiples i complexos problemes que acompanyen avui la vida dels individus, de les famílies i de les nacions; la veu socorrent al poble cristià en la lluita incessant entre el bé i el mal, perquè no “caigui” o, si cau, “s’aixequi” (Redemptoris Mater, 52).*

Segona rosa, la gratitud, l’acció de gràcies, pel Concili Vaticà II. Com tots recordeu, el Concili Vaticà II, el 21è Concili Ecumènic de la història, es va clausurar el 8 de desembre de l’any 1965. Aquest Concili va ser una gran gràcia de la qual estem encara rebent els seus fruits. I el Papa Pau VI, dirigint-se als pares conciliaris va declarar que Maria Santíssima és **Mare de l’Església**.

Sí, la Verge Maria és la Mare de tots els homes i especialment dels membres del Cos Místic de Crist, des que és Mare de Jesús per l’Encarnació. Jesús mateix ho va confirmar des de la Creu abans de morir, en donar-nos la seva Mare per mare nostra en la persona de Sant Joan, i el deixeble la va acollir com a Mare; nosaltres hem de tenir la mateixa actitud que el Deixeble Estimat. Per això, la pietat de l’Església a la Santíssima Verge és un element intrínsec del culte cristià. Anem complint així la profecia de la Verge, que va dir: *“totes les generacions em diran Benaurada”* (Lc 1,48).

Tercera rosa, la família. Sí, mirant la Verge pensem de seguida que Crist va triar una família per venir a aquest món i va posar com a model per a les famílies, la sagrada família de Natzaret. Per aquest motiu avui resem de manera especial per totes les famílies.

Certament, no fa falta ser gaire espavilat per adonar-se que la família és a l’ull de l’huracà de tots els canvis socials que es volen introduir al nostre món postmodern. Es comença per canviar els noms. Es parla de parelles, de gènere, de companys sentimentals... Es parla també de parelles de fet, de Pacs, d’unions civils... Es camina obstinadament cap a la destrucció de la família, deformant-ne l’autèntica concepció i la sola raó d’existir.

La família sempre ha tingut dificultats i problemes per subsistir. La mateixa Sagrada Escriptura no amaga aquests problemes. En la genealogia de Jesús es recorden famílies poc exemplar i unes altres que passen per dificultats i incomprendiments entre germans, fills i pares.

- La primera parella en crisi és la **d'Adam i Eva**, que, a més de no entendre's, s'acusen mútuament sobre la responsabilitat del pecat. Després tampoc aconseguixen ensenyar els seus fills Caïn i Abel a estimar-se, els quals acabaran tràgicament la seva relació.
- Els fills de **Noé** no saben respectar el seu pare.
- **Abraham** és incapaç de fer regnar la pau entre els seus, tant entre Sara i Agar, com entre la seva gent i la del seu nebot Lot.
- La família de **Jacob** és un escenari de lluita a mort dels germans de Josep.
- **Maria i Aarón** es posen d'acord per molestar el seu germà Moisès.
- La família de **David** es taca de sang primer pel seu adulteri i consegüent homicidi, i després per la rebel·lió contra ell del seu fill Absalon.
- I... a la mateixa **família de Natzaret** no li falten moments de sofriment. Josep va voler, en un determinat moment, separar-se secretament de Maria. I Maria i Josep van patir també en no entendre el seu fill quan decideix quedar-se al temple de Jerusalem.

Sin embargo, el modelo más hermoso que tenemos los cristianos, para vivir la vida de familia y para superar todas las crisis, es ciertamente el modelo de Nazaret. Y esta fiesta de la Inmaculada es una ocasión hermosísima para mirar a la Virgen, a san José y al Niño, de manera que nos empapemos de sus virtudes domésticas. Es también una ocasión hermosa para que oremos por todas las familias y para que nos comprometamos con todo empeño en la defensa de la familia frente a todos los ataques que puedan venirle.

San Pablo nos ha indicado, en la carta a los Colosenses, cómo vivir la vida cristiana, con qué sentimientos: *La misericordia, la bondad, la humildad, la mansedumbre, la paciencia, soportándonos y perdonándonos siempre*. Y por encima de todo, nos decía: *vestíos del amor, llevad la paz en el corazón y sed agradecidos*.

Estas virtudes valen para todo cristiano, pero de manera especial para vivir en familia. Son virtudes que hacen crecer el amor, la armonía y la felicidad en la familia. Pidamos que el Señor, por intercesión de Santa María, nos conceda vivir estas virtudes en nuestra familia, en nuestras comunidades, en nuestra sociedad.

Podría ir recorriendo cada una de estas virtudes y explicitarlas un poco. Me voy a detener en dos aspectos que me parecen importantes a resaltar para vivir en familia según el modelo de la de Nazaret. En ella lo central e importante era la caridad, el amor.

a) **La proximidad de Dios**. La primera manera de dejarse formar y plasmar por la caridad es ser fieles al proyecto de Dios. Ser signo y sacramento del amor de Dios para el mundo, signo e instrumento de la caridad de Cristo, testimonio e imagen viva de la

proximidad misma de Dios. Esa es la primera e insustituible tarea de una familia cristiana. Dios, en verdad, camina codo a codo con la familia cristiana, está en el centro de la misma vida familiar. Abramos pues, las puertas de nuestros corazones y acojamos al Señor que vienen a reforzar y estrechar los lazos de amor entre los miembros de la familia.

b) **Amor recíproco.** El primer sendero de la caridad, como recuerda Familiaris Consortio, es “*vivir fielmente la realidad de la comunión con el compromiso constante de desarrollar una auténtica comunidad de personas*” (nº 18). Es decir vivir en profundidad el amor interpersonal. Amor que supone un acuerdo perfecto, buen entendimiento, serenidad recíproca, capacidad para sonreír, para comprender, para dar cuerda al discurso del otro; ausencia de prejuicios recíprocos, superación de distancias, de reticencias, de desconfianzas, de esos momentos maníacos que con frecuencia vienen a turbar las relaciones familiares; capacidad para realizar intercambios y enriquecimientos recíprocos entre las distintas generaciones.

En el fondo se trata de encontrar juntos el nervio, la fuerza y la alegría de unir las manos y manifestar a Dios los sentimientos más profundos del corazón.

Y entre los posibles modos para manifestar todo esto a Dios, que eso es la oración, propongo: orar juntos con las palabras que sepamos; orar juntos un salmo; orar con una palabra del Evangelio. Es decir orar juntos, en familia, en comunidad. La oración ayuda a vivir el amor recíproco.

La Família de Natzaret va viure d'aquesta manera; va viure en una profunda relació amorosa en la presència de Déu. I ens convida a viure d'aquesta manera, encara que hàgim d'anar contra corrent. Estem cridats a ser testimonis d'aquesta vida de família que brolla del mateix projecte de Déu.

Santa Maria, Verge Inmaculada, cuida i protegeix de tot mal les nostres famílies i totes les famílies del món. Amén.

Catedral de Barcelona, 8 de desembre de 2016

†Joan Josep Omella Omella
Arquebisbe de Barcelona

Homilia amb motiu de la Jornada Mundial de la Família

Estimats Germans preveres,
Membres del patronat de la Sagrada Família,
Germans tots en el Senyor,

1.- En aquest dia gran de la festa de la Sagrada Família ens reunim aquí, en el seu temple, per contemplar la seva imatge, per resar-li i per demanar-li que tingui cura

de les nostres famílies i de les del món sencer, perquè la família és la columna vertebral que sosté la societat i el món. Sense la valoració i atenció a la família ¿quin futur li espera a la nostra societat? La família és l'ESPERANÇA d'un futur millor, d'un món nou.

- Contemplem la Sagrada Família posant-se en camí, seguint les indicacions de Déu, els plans de Déu, sí, complint la voluntat de Déu. Ells no ho entenen, però se'n fien... confien en el Senyor. Aquesta actitud de confiança en Déu ens obre a l'esperança.
- Contemplem Maria portant en el seu si, durant nou mesos, el Fill de Déu. Ella no entén com succeeix això. No s'imagina quin rostre tindrà el Fill de Déu; no pot imaginar-se quin cos tindrà el fruit de les seves entranyes; fins i tot, es pot preguntar si Déu tindrà un cos. No ho entén, però es fia del Senyor... confia en el Senyor. Aquesta actitud de Maria oberta a la vida, al do de Déu en el fill que porta a les seves entranyes, disposada a rebre'l com a do i a acollir-lo com a regal del Senyor, ens obre a l'esperança.
- Contemplem la Sagrada Família amb el Nen nounat, allà a la cova de Betlem. És un Nen petit, com els altres, necessita que els seus pares en tingui cura. Maria i Josep no entenen que aquest Nen pugui ser Déu. Però se'n fien... confien en el Senyor. Aquesta mirada de fe i aquest compromís d'entrega tenint cura del fill acabat de néixer, immens regal de Déu, ens obre a l'esperança.
- I contemplem també la Sagrada Família en la seva llar de Natzaret. Allí va viure Jesús, el seu fill, durant trenta anys. Els seus pares no descobrien res d'extraordinari en el seu Fill, era igual que els altres. Els del poble el reconeixien com el fill de Josep, el fuster, i de Maria. No obstant això, els seus pares es fiaven del Senyor, de la promesa que li havia fet a Maria quan li va comunicar que el fruit de les seves entranyes seria el Fill de Déu. Ells, doncs, es fiaven del Senyor... confiaven en la seva paraula. Aquesta mirada de fe i de confiança en el Senyor que es fa present en el seu fill, ens obre a l'esperança

2.- Después de mirar, de contemplar, a la Sagrada Familia de Nazaret dirigimos la mirada a nuestro mundo, nuestra sociedad, nuestras propias vidas, y contemplamos esa corriente de desesperanza que, a veces nos embarga a todos. Viendo los telediarios, contemplando la violencia que hay en la calle, en las aulas, en las familias; percatándonos de la agresividad creciente en nuestro entorno; palpando el individualismo feroz que se instala en nuestros corazones, sin que, a veces podamos controlarlo; viendo todo eso, tenemos la sensación de que todo está muy mal y de que todo acabará mal.

Sin embargo, dejemos que la familia de Nazaret nos ayude a ver en profundidad y a descubrir las cosas hermosas que hay en nuestro mundo, en la historia y en nuestras propias vidas.

De su mano descubrimos que todo, en nuestra vida, ha sido, y es, un don precioso que Dios nos ha regalado, pero que quizás no lo saboreamos como tal, nos hemos acostumbrado, y hemos perdido la ilusión y el asombro ante la vida, y ya no nos maravillamos ante las cosas, ante las personas, ante casi nada. Nos hemos acostumbrado a vivir sin esperanza. La rutina nos ha arrebatado nuestros ojos de niño y los ha cubierto de unas tremendas dioptrías, que ningunas gafas pueden corregir. La Navidad, con el misterio admirable del Dios Niño y la Luz de su estrella, puede devolvernos unos ojos nuevos, la mirada de la fe, que lo ve todo, hasta lo más sencillo y corriente, con asombro agradecido, como un regalo maravilloso. Y eso nos hace sonreír y nos llena el corazón de esperanza.

Porque mirad, regalo, don de Dios, presencia salvadora del Señor, es el encuentro de unos novios, el amor de los esposos. Regalo, don de Dios, presencia del Señor, es la sonrisa del nieto a los abuelos cuando empezó a caminar. Regalo es la amistad cálida y fiel. Regalo es el vecino que está siempre dispuesto a echar una mano sin pedir nada a cambio. Regalo es el sol, el aire que respiramos, las montañas y llanuras junto a las que habitamos. Regalo es la salud y comer en paz el pan de cada día. Hasta la enfermedad, mirada con los ojos de la fe, puede ser un regalo espiritual, que nos ayude a volver a Dios, a poner en Él nuestra confianza, a quitarle importancia a otras cosas que antes nos hacían sufrir.

En todo ello descubrimos la presencia amorosa del Señor. Y todo ello nos da el gozo de vivir. Estos días de Navidad la gente busca qué cosas nuevas hay que regalarse y se vuelva loca buscando o inventando cosas raras o excéntricas. ¿Por qué no volver a embalar los viejos regalos y abrirlos contemplándolos con ojos nuevos? La Sagrada Familia nos invita a vivir la Navidad, la vida de cada día, como una buena ocasión para recordar, celebrar, para mirarse a los ojos, en el aniversario del nacimiento o de la boda. Estas fiestas de Navidad o de Reyes son una magnífica ocasión para volver al manantial, al origen, de la alegría, de la felicidad, del amor... y, quizás, también para olvidar que ya no tenemos regalos nuevos que ofrecernos, también para volver a aprender que Dios es el regalo más hermoso de la vida.

Esta hermosa fiesta de la Sagrada Familia de Nazaret nos hace descubrir que detrás de todas las cosas ordinarias y pequeñas de la vida hay amor, mucho amor y que debemos saber disfrutarlo, vivirlo en profundidad y mostrarlo a nuestro mundo tan necesitado de este testimonio de amor y de alegría.

Recollint tots els vostres desitjos i inquietuds, voldria ara dirigir-me a la Mare de Déu perquè vetllis per cada un de vosaltres, per les vostres famílies, per la ciutat de Barcelona i tots els que en ella vivim. Li demanem que ens faci créixer en aquesta bella virtut de l'esperança. Li demanem que ningú pugui arrabassar-la dels nostres cors.

[L'oració està extreta de "Amoris Laetitia"]

Jesús, Maria i Josep,
en vosaltres contemplem
l'esplendor del veritable amor,
a vosaltres, confiats, ens dirigim.

Sagrada Família de Natzaret,
fes també de les nostres famílies
lloc de comunió i cenacle de pregària,
autèntiques escoles de l'Evangelí
i petites Esglésies domèstiques.

Sagrada Família de Natzaret,
que mai més no hi hagi en les famílies episodis
de violència, de foscor i divisió;
que el qui hagi estat ferit o escandalitzat
sigui aviat consolat i curat.

Sagrada Família de Natzaret,
fes prendre consciència a tots
del caràcter sagrat i inviolable de la família,
de la seva bellesa en el projecte de Déu.
Jesús, Maria i Josep,
escolteu, acolliu la nostra súplica.

Amén.

Basílica de la Sagrada Família de Barcelona, 30 de desembre de 2016

†Joan Josep Omella Omella
Arquebisbe de Barcelona

Cartes dominicals

La nit de la Puríssima (4 de desembre de 2016)

El proper dijous l'Església celebra la solemnitat de la Immaculada Concepció, quant estem a mig camí de la preparació per a la festa de Nadal. L'Església té el cor posat en aquesta festa i per això s'ha esforçat a mantenir-la com a festa laboral, encara que la proximitat de la festa civil de la Constitució fa que tinguem dues festes en una mateixa setmana, cosa que no facilita la *continuitat laboral* que es reclama com a factor que afavoreix la productivitat i el bé comú.

Voldria recordar les raons que té l'Església per voler mantenir aquesta festa com a festa també en el calendari laboral, quan ha cedit en altres festes que han estat traslladades al diumenge, com la celebració de *Corpus Christi*. Hi ha unes raons històriques, com la posició tradicional del nostre país –en especial de la Corona d'Aragó–, sempre defensor del dogma de la Immaculada Concepció en el curs de la llarga controvèrsia que enfrontà dominics i franciscans; el nostre Ramon Llull en fou un dels grans defensors. La controvèrsia acabà amb la declaració de la concepció immaculada de santa Maria, proclamada com a veritat de fe pel papa Pius IX l'any 1854.

El bisbe Pere Tena, eminent estudiós de la litúrgia cristiana, deia en un article publicat l'any 2002 que “és bo accentuar d'entrada que quan parlem de la Concepció Immaculada de Maria no parlem del que s'anomena *concepció activa*, és a dir, del fet que Maria va concebre virginalment el Fill de Déu fet home, sinó de la *concepció passiva*, és a dir, que Maria fou concebuda plena de gràcia des del primer instant de la seva existència, per voluntat amorosa de Déu. És per tant, un fet de salvació, no simplement una idea. Alguna vegada parlem de la Concepció Immaculada de Maria com si celebréssim un dogma, i ho és, certament, un dogma; però un dogma com a tal no és motiu de celebració, sinó d'adhesió en la fe a allò que expressa. El que és motiu de celebració en la litúrgia són els esdeveniments”.

L'esdeveniment que celebrem en aquesta festa és que Maria va ser concebuda lliure del pes del pecat que marca des del començament la vida de tots els homes i les dones. Per això, en català Maria és anomenada simplement *la Puríssima*, i la seva festa s'escau dins de l'Advent. És una felicitat coincidència perquè, com deia el papa Pau VI en la seva exhortació sobre el culte marià, el temps d'Advent és el temps marià per excel·lència. I també ho reafirma el recent Directori sobre la pietat popular i la litúrgia.

És gairebé inevitable, en la solemnitat de la Concepció Immaculada de santa Maria, evocar la poesia que Joan Maragall va dedicar a “la nit de la Puríssima”. L'Advent és un temps que convida a la contemplació de les promeses de Déu que alimenten l'esperança. El gran poeta català ens convida a aquesta contemplació: “A la nit de desembre ella davalla, i l'aire es tempera i el món calla. Davalla silenciosa... Oh quina nit tan clara i tan formosa!”

I afegia el nostre poeta:
“Neix l'hivern cantant les glòries
d'una verge amb mantell blau
que al sentí's plena de gràcia
baixa els ulls, junta les mans,
i es posa a adorar a Déu
en son ventre virginal...
Caieu fulles, caieu fulles,
Que ja s'acosta Nadal.”

Germans, bon diumenge d'Advent a tots.

†Joan Josep Omella Omella
Arquebisbe de Barcelona

Una mirada positiva (11 de desembre de 2016)

En els darrers anys es parla de la crisi que patim considerant de manera exclusiva les conseqüències econòmiques, com l'atur generat, el rescat del sistema bancari, etc. Avui vull parlar de l'home, de la persona. I ho faig seguint la línia medul·lar que vertebrava el millor de la Doctrina Social de l'Església. Parlar de la crisi des de la perspectiva de l'home no és evadir-se de la realitat, i encara menys camuflar-la, és anar al centre de la crisi, que, al meu entendre, va més enllà de l'economia i les finances.

En aquesta carta vull emfatitzar les raons que tenim -els creients i els homes i les dones de bona voluntat- per no deixar-nos envair, i menys paralytitzar, pel pessimisme que ho acapara tot. És veritat que la crisi continua sent dura i penosa, especialment per alguns. Però no podem perdre l'esperança ni les ganes de lluitar per sortir de la crisi i les dificultats. De vegades se sent dir "tot està molt malament i no hi ha res a fer". Els primers cristians, que mai es van deixar vèncer pel pessimisme, ens van ensenyar a no deixar-nos aclaparar pel desànim. Sí, els veritables seguidors del Mestre, en tots els temps, circumstàncies i llocs, han viscut amb força i energia tres actituds que el papa Joan Pau II va proposar en la seva exhortació pastoral *Ecclesia in Europa*, en concret en els números 3 i 4. Les faig meves i us les proposo perquè aconseguim estar a l'alçada de les circumstàncies en aquests temps difícils.

La primera actitud fa referència a la nova perspectiva amb què hem de mirar i contemplar el món i la societat. Una mirada positiva que no és excusa per no reconèixer les ombres, els errors i els pecats del nostre temps, però que, alhora, ajuda a reconèixer, valorar i potenciar el que hi ha de positiu en el cor i el cap de les persones, i també en la història que ens toca viure.

En segon lloc, si ens servim d'aquesta mirada positiva -fruit del discerniment evangèlic- creixerà la nostra consciència d'unitat. Cal dir clarament que *no hi ha res pitjor i més destructor que la divisió, la desconfiança i l'aïllament*. Només es pot construir des de la unitat i des de la comunió. Per als creients, és quelcom innegociable que on hi ha caritat i amor, allí -i només allí- hi ha Déu.

Finalment, la tercera actitud que se'ns exigeix avui és una gran dosi d'esperança. Sense esperança no es pot evangelitzar. I nosaltres, els cristians, no podem oblidar que som al món per evangelitzar, per donar raó de la nostra fe, de la nostra esperança; per canviar el nostre món i fer-lo més fratern i més habitable.

El missatge de Jesús és un missatge d'esperança. Si nosaltres no vivim l'esperança, que es fonamenta en la presència del Ressuscitat, què anunciem llavors? Com podran

els homes i les dones del nostre temps, els nostres familiars, amics i companys de feina, acceptar el nostre missatge?

Acabo la meva reflexió d'aquesta setmana fent-me i fent-vos la pregunta següent: la nostra actitud, enlloc de la condemna i denúncia permanent, ¿no hauria de ser la de reconèixer, valorar i estimular els valors positius que trobem al nostre entorn? Com és d'important la qualitat de la mirada! Tant que, quan va acabar la creació del món i de l'home, "Déu veié que tot això era bo" (*Gn 1, 10*). Quant de bé ens farà aquesta mirada de Déu! Tot i que sabem que aquesta mirada positiva i agraïda no pot impedir que siguem realistes, és important no perdre-la i fer-la créixer en la nostra vida.

Benvolguts germans, que Déu us beneeixi a tots.

†Joan Josep Omella Omella
Arquebisbe de Barcelona

Veniu i adoreu-lo (18 de desembre de 2016)

Aquest quart diumenge d'Advent, voldria explicar-vos un breu relat. Diu així. Un home molt ric tenia una gran passió per l'art. Tenia de tot a la seva col·lecció, des de Picasso fins a Rafael. Sovint s'asseia a admirar les seves obres d'art. Un dia, el seu fill va marxar a la guerra. Va morir a la batalla mentre rescatava un altre soldat.

Per al pare va ser un cop molt dur. Dies més tard, la vigília de Nadal, algú va trucar a la seva porta. Era un jove amb un paquet que li va dir: «Senyor, vostè no em coneix; sóc el soldat per qui el seu fill va donar la vida. Va salvar molts d'altres. El dia que va morir em portava a un lloc segur quan una bala li va travessar el cor. Sovint em parlava de vostè i del seu amor a la pintura».

El jove li va entregar el paquet: «Sé que no val gaire, no sóc un gran artista, però al seu fill li agradaria que fos per a vostè». El pare va obrir el paquet. Era el retrat del seu fill. Va contemplar el quadre amb emoció i es va meravellar quan va veure com el soldat havia sabut plasmar la personalitat del seu fill a la pintura, sobretot l'expressió dels ulls. Els seus se li van omplir de llàgrimes. Va agrair al jove la seva oferta i va voler pagar el quadre. «Oh no, senyor, mai podria pagar el que va fer el seu fill per mi! És un regal.» El pare va penjar el retrat sobre la lleixa de la xemeneia.

Quan l'home va morir, es va anunciar la subhasta de totes les pintures que col·leccionava. Molta gent adinerada va assistir-hi desitjant posseir alguna de les famoses obres de la seva col·lecció. També hi havia el retrat del fill.

El subhastador va colpejar amb la maça per iniciar la subhasta. «Començarem amb el retrat del fill. Què s'ofereix per aquest retrat?». Es va fer el silenci. Una veu des del fons de la sala va cridar: "Tant se val! No hem vingut per això! Volem els Van Goghs, els Rembrandts. Passem a les ofertes de veritat!»

El subhastador va continuar amb la subhasta: «El fill! Qui s'emporta el fill?» Es va sentir una veu tremolosa que venia del fons de la sala: «Dono deu dòlars per la pintura!» Era el vell jardiner de la casa. Era pobre i no podia oferir més.

«Tenim deu dòlars. Quin n'ofereix més?» La multitud començava a enfadar-se. No volien el quadre del fill. El subhastador va colpejar finalment amb la maça: «Va a la una, va a les dues, venuda per 10 dòlars!» «Comencem per la col·lecció!», va cridar un d'ells. «Sí, que portin les obres de valor», va dir un altre. El subhastador va deixar la maça i va dir: «Senyores i senyors, la subhasta s'ha acabat». «I els quadres?», van dir els presents. «Ho sento», va contestar, «el testament incloïa un secret que solament ara puc revelar: només la pintura del fill havia de ser subhastada. Qui la comprés heretaria totes les possessions del difunt, incloses la mansió i la famosa pinacoteca. Per tant, qui va estimar el fill s'ho queda tot».

Aquesta bonica història ens recorda què celebrem per Nadal: el naixement del Fill de Déu a Betlem. Sí, s'ha fet un de nosaltres. Acollim-lo. Donem-li cabuda a la nostra llar, a la nostra família, en el més íntim del nostre cor.

Els pastors de Betlem, el primer Nadal, van sentir la crida de Déu a adorar-lo i van anar-hi ràpidament, i van trobar Maria i Josep, i el nen al pessebre. Li van oferir el que tenien i el que eren, li van oferir les seves mateixes persones, i el van anunciar a tots els qui el van voler escoltar: “En veure-ho, van contar el que els havien anunciat d'aquell infant. Tothom qui ho sentia quedava meravellat del que explicaven els pastors.” (Lc 2,17-18). Però no ho oblidem: només parla de Jesús d'una manera convincent qui és capaç d'adorar-lo.

Benvolguts germans, que l'Emmanuel, el Déu-amb-nosaltres, us concedeixi la seva pau, la seva força, la seva joia, el seu Esperit.

†Joan Josep Omella Omella
Arquebisbe de Barcelona

Endinsar-nos en el misteri de Betlem (25 de desembre de 2016)

Aquest dia de Nadal, us proposo endinsar-nos en el misteri de Betlem. Us convido a mirar detingudament l'establia amb tot el que significa i tot el que pot evocar en cadascun de nosaltres. Fem-ho, com demana aquesta festa, amb humilitat i senzillesa. Com ho varen fer aquells pastors –que personificaven els pobres i marginats d'aquell temps- que es posaren en camí cap a Betlem.

El papa Francesc ens ha regalat un text bonic per a aquells que estem interessats en la realització de la missió de l'Església avui. Em refereixo a l'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*. En aquest text, el Papa ens explica com podem ser evangelitzadors en el món d'avui i ens recorda quin és el contingut d'aquesta evangelització i amb quines actituds i disposicions hem de ser apòstols, portadors d'un Evangeli de joia i d'esperança per a la gent del nostre món.

L'Església avui i aquí no és valorada i fins i tot podríem dir que alguns proven d'arraconar-la i fer-la fora de les places públiques. El missatge de Jesucrist no interessa i, en tot cas, es deixa per a les sagristies o per l'interior de la consciència individual. Sobre l'Església cau una allau de crítiques que els mitjans de comunicació airegen amb molta efectivitat i amb tota mena de detalls. Aquests fets ens fan pensar en el misteri de Betlem, el misteri del Fill de Déu, per al qual no hi havia lloc a l'hostal a l'hora de venir al món i que va morir a la creu, "fora de la ciutat" de Jerusalem, rebutjat i escarnit.

Això ens porta a pensar que l'Església ha passat de ser una fortalesa sòlida i gran a ser una casa fràgil i provisional, exposada als vents i als freds, refugi de persones desplaçades enmig d'aquesta societat moderna, que sembla que prescindeix del missatge religiós. En definitiva, és com una establia, com l'establia de Betlem.

Molt abans del Concili Vaticà II, el teòleg Karl Rahner parlava d'una "Església de la diàspora" o de la situació del cristià en un món que ja no és cristià. I assenyalava les condicions en què viu l'Església: globalització, pluralisme radical, secularització. Allò que anunciava Rahner s'ha complert i, fins i tot, ha anat més enllà. La disminució numèrica dels cristians no ens ha de dur al desànim o a abandonar el treball evangelitzador. Més aviat ben al contrari, aquesta situació ens ha de dur a lliurar-nos amb més ardor a l'acció missionera, com ens demana –i ens en dóna exemple– el papa Francesc.

Karl Rahner va dir també que "el cristià del futur o serà místic o no serà". Què volia dir amb aquestes paraules? Ens volia dir que ens cal centrar-nos més i més en el misteri de Crist; que ens hem d'endinsar en el misteri i en el missatge de Crist. La dimensió mística de la fe cristiana té les arrels en la contemplació i l'amor a Jesucrist com el do més gran que Déu Pare ha fet al món. La joia cristiana de Nadal troba aquí les arrels.

Deixeu-me desitjar a tothom un bon Nadal amb les paraules de dos grans místics, sant Joan de la Creu i el beat Ramon Llull, en aquest any dedicat a Llull en què tant l'hem recordat. Joan de la Creu, en la seva *Pujada a la muntanya del Carmel*, ens invita a viure l'alegria exultant pel do que Déu Pare ens ha fet en el Crist: "Perquè donant-nos, com ens va donar, el seu Fill, que és la seva Paraula –i no en té d'altra–, ens ho ha donat tot plegat i d'una sola vegada en aquesta Paraula única, i ja no ha de parlar més".

I el beat Ramon Llull, en el seu *Llibre de Contemplació*, ens invita a posar la nostra alegria en Déu, amb aquesta pregària ben pròpia de Nadal: "És tan gran l'alegria que Vós heu posat en mi, que el meu gaudi d'alegria i de força, com menys me l'atribuesc a mi, més l'atribuesc a Vós: car poc valdria si me l'atribuïa a mi. Per això, plagui-us, Senyor, que tot bé l'entengui de Vós, que sou el meu Creador i el meu Déu". Us desitjo a tots un sant i joiós Nadal de l'any de gràcia de 2016.

†Joan Josep Omella Omella
Arquebisbe de Barcelona

Comunicat de premsa

L'arquebisbe de Barcelona prega per l'ànima de Mons. Javier Echevarría

BARCELONA, 13 de desembre de 2016.- L'arquebisbe metropolità de Barcelona, Monsenyor Joan Josep Omella, ha expressat aquest migdia les seves condolences al vicari auxiliar i general de la Prelatura de l'Opus Dei, Mons. Fernando Ocariz, per la mort del bisbe i segon successor de sant Josepmaria Escrivà, Mons. Javier Echevarría.

L'arquebisbe Omella ha adreçat el següent missatge:

M'uneixo al dolor de tota la família de l'Opus Dei per la pèrdua de Mons. Javier Echevarría. Prego pel seu descans etern. Que el Senyor li concedeixi el premi reservat als bons pastors de l'Església.

Joan Josep Omella Omella
Arquebisbe de Barcelona

L'arquebisbe de Barcelona prega per l'ànima de les víctimes mortals de l'atac de Berlín

Joan Josep Omella demana que es pregui pels difunts, per les seves famílies i pels ferits que ha provocat l'atac perpetrat a la capital alemanya, així com en la resta d'accions terroristes succeïdes en les darreres hores

BARCELONA, 20 de desembre de 2016.- Mons. Joan Josep Omella se sent totalment consternat per la mort d'una dotzena de persones, així com per les desenes de ferits que ha deixat l'atac perpetrat aquest dilluns en un mercat de Nadal al centre de Berlín. L'arquebisbe de Barcelona expressa el seu condol per les víctimes i el suport als seus familiars.

L'arquebisbe Omella condemna qualsevol forma de violència i encomana a Déu les víctimes i els ferits d'aquesta acció, així com tota l'arxidiòcesi de Berlín i el seu arquebisbe Mons. Heiner Koch, i els acompanya en la pregària en aquests moments tràgics.

Articles i declaracions:

Juan José Omella: «He hecho un esfuerzo por integrarme y entender bien a los catalanes»

Entrevista al senyor arquebisbe publicada al diari ABC el 23 de desembre de les periodistes Esther Armora i Laura Daniele.

Juan José Omella (Cretas, Teruel, 1946) está a punto de cumplir **su primer año** como arzobispo de Barcelona. Una diócesis compleja a la que llegó el 26 de diciembre de 2015 en pleno desafío soberanista. Desde entonces, monseñor Omella ha concentrado todos sus esfuerzos en integrarse y **entender bien a la sociedad catalana**. Un trabajo que empieza a dar sus frutos y que ha compartido con ABC en una entrevista realizada estos días previos a la Navidad en el Palacio Arzobispal de Barcelona en pleno barrio gótico de la capital catalana.

• *¿Cuál es su balance de este primer año al frente de la diócesis de Barcelona?*

—Desde el principio me he sentido muy bien acogido, incluso voy a decir que me he sentido muy querido. Probablemente no a todos guste mi manera de ser, de actuar o de decir pero no he notado ni ningún rechazo, ni ninguna crítica abierta, aunque hay que estar bien preparado para las tormentas. Cataluña es acogedora. Los catalanes también están acostumbrados en una ciudad tan cosmopolita a acoger a todo el mundo y a relacionarse con otras cultura, otras lenguas, y también con otros sacerdotes, obispos que son cada uno de una manera distinta. Eso lo he notado y es muy propio de esta tierra.

• *Cataluña esperaba un obispo catalán pero, según apuntan algunos sectores de la iglesia catalana, «ha venido una persona que entiende a Cataluña». Imagino que esto es un motivo de satisfacción...*

—He hecho un esfuerzo para integrarme, entender bien a los catalanes, que, por otra parte, tampoco son tan complicados. Somos todos humanos y tenemos un corazón. Como decía San Juan de la Cruz: «Pon amor y hallarás amor». Si uno va en actitud defensiva o impositiva, la gente se defiende pero la cosa es distinta si vas con el corazón abierto. Intento entender su historia, su manera de ser pero al final lo que digo es que hay un corazón y cuando tocas el corazón al final siempre se agradece cualquier muestra de respeto y de cariño. Es bueno no tener recelos, ni actitudes prepotentes hacia los demás. Si vas con actitud de escucha y de diálogo, el otro también se va abriendo. Son actitudes que deberíamos recuperar y potenciar en nuestra sociedad.

• *¿Le ha costado encajar su Iglesia en una Iglesia que en algunas ocasiones se ha desmarcado de la de España?*

—La relación con la Iglesia institucional, que son los obispos de Cataluña, no me ha costado. Al estar en la misma Conferencia Episcopal en España tenemos mucho trato unos con otros, nos conocemos mucho, tenemos amistad. Cierto es, no obstante, que la sensibilidad que pueden tener los obispos en Cataluña, como los obispos en el País Vasco o los obispos en Andalucía son distintas, pero en lo esencial estamos en profunda comunión con la Iglesia. Luego, los matices sociopolíticos, culturales son distintos pero eso no causa división ni hace que cueste entenderse. Se trata de adaptarse y ya está.

• *España ha conseguido, por fin, tener un Gobierno, ¿Ve motivos para la esperanza?*

—No hay que perder la esperanza y más en estos tiempos en los que vivimos, cercanos a la Navidad, que es siempre tiempo de esperanza. Para un cristiano no cabe el desánimo. Hay que tener esa esperanza de que todo es susceptible de empeorar y todo es susceptible de mejorar. Yo siempre miro lo susceptible de mejorar. Todavía nos queda esa esperanza que no se pierde porque nace del Evangelio. Y sobre todo, de la confianza en las personas porque el ser humano tiene más de bueno que de malo.

• *Este año se prevén cambios en el escenario político catalán, ¿puede provocar eso algún ajuste en su manera de enfocar el trabajo en la diócesis?*

—La política y el trabajo pastoral de la Iglesia son dos instituciones distintas. Nosotros tenemos nuestra manera de trabajar desde el Evangelio y la Doctrina Social de la Iglesia, y ellos tienen su concepto de sociedad. Son dos instituciones que en esa sana laicidad y en el marco de un Estado aconfesional deben tener un respeto mutuo y mantener unas relaciones de colaboración. Cuanto más colaboremos las instituciones con todas las asociaciones que trabajan por el bienestar de la gente, mejor saldrán las cosas. Cuando queremos imponer nuestro único modelo es lo peor. Con el Gobierno que haya hay que colaborar, trabajar y tender puentes con el objetivo de entendernos para servir mejor a la gente y no de reclamar privilegios.

Secretaria General

Nomenaments no parroquials

14.12.16 – Rvd. P. Agustí Castelló Castelló, CMF, capellà de la comunitat de monges Missioneres de la Caritat, de Barcelona.

21.12.16 – Fundació *AGRUPACIÓ CULTURAL I SOCIAL -ACIS-*. Confirmació del Patronat de l'esmentada fundació que queda format per les següents persones:

Sr. Joan Millán Serra, President, fins desembre del 2020

Sr. Josep Serra Llimona, President honorífic, fins el desembre del 2020

Sra. Maria Dolors Villas Ventura, secretària, fins desembre de 2020

Sr. Antoni Vila Carbonés, tresorer, fins abril del 2019

Sr. Esteve Ferrer Panadés, vocal, fins abril de 2019

Sra. Mercè Molina Paniello, vocal, fins desembre de 2020

Sra. Isabel Palou Comas, vocal, fins desembre de 2020

Sra. Esther Tarrida González, fins abril del 2019

21.12.16 – Associació *Acció Catòlica Obrera (ACO)*. Confirmació en el càrrec de Presidenta de la Sra. Maria Martínez Rojas.

21.12.16 – Fundació Vicenç Salvà. Nomenament com a membre del patronat de l'esmentada fundació el Sr. Francesc Manuel Salvador Esteban, vocal, fins al novembre de 2017.

Institucions d'ensenyament superior

09.12.16 – El Sr. Arquebisbe, en virtut de les atribucions que li corresponen, a tenor de l'article 57 dels Estatuts de l'Ateneu Sant Pacià, i acomplerts els requisits corresponents, com a Gran Canceller, nomena SECRETARI GENERAL de l'Ateneu Sant Pacià el Rvd. Dr. Miquel Ramón Fuentes, fins al 2 de novembre de 2018.

12.12.16 – El Sr. Arquebisbe, en virtut de les atribucions que li corresponen, d'acord amb els estatuts de l'*Institut Superior de Ciències Religioses Don Bosco* de Barcelona, com a Ordinari del lloc, confereix *MISSIO CANONICA* a la professora:

Dra. Gemma Morató i Sendra
per a impartir Teologia moral

In pace Christi

Molt Iltre. Mn. Martí Visa Gelabert

Morí a Barcelona el dia 7 de desembre de 2016 als 82 anys d'edat. Mn. Visa va portar amb molta acceptació i dignitat humana i cristiana la creu d'una salut fràgil que va fer que no se li diagnosticués cap malaltia concreta durant anys, però ell es trobava debilitat i feia esforços constants per poder acomplir les seves obligacions ministerials.

Havia nascut a Barcelona el 12 de juny de 1934. Entrà ja gran al Seminari, havent cursat la carrera d'Enginyer. Va fer els estudis de Filosofia i de Teologia al Seminari Conciliar i va ampliar els estudis a la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma, obtenint la llicenciatura en Teologia. Fou ordenat com a prevere el 23 de desembre de 1967, a la capella del nostre Seminari.

El seu primer destí fou el Seminari Menor de la Conreria, on fou prefecte d'alumnes i professor de Ciències. L'any 1971 fou nomenat ecònom de Santa Joana d'Arc, a l'Hospitalet de Llobregat, i vicari de Santa Eulàlia de Provençana. L'any 1977, ecònom de Nostra Senyora del Port i de Sant Bartomeu. L'any 1978 ecònom de Santa Eulàlia de Provençana. L'any 1989 fou enviat com a rector de la parròquia de la Mare de Déu dels Dolors, al barri de Sants, i el 1997, fou primer administrador parroquial i després rector de Sant Andreu de Palomar, on durant deu anys va fer una gran feina, tot i la seva delicada salut. De l'any 2007 a l'any 2013 fou adscrit a la parròquia de Sant Ramon Nonat. També fou membre del Secretariat Diocesà de Catequesi,

El dilluns 12 de desembre de 2016 es va celebrar una missa en sufragi de la seva ànima, a les 20 hores, a la parròquia de Sant Andreu de Palomar i el dimecres 14 de desembre, a les 11 hores, es va celebrar una eucaristia a la capella de la Residència Sacerdotal de Sant Josep Oriol, on ell vivia els darrers anys, que va presidir el cardenal Lluís Martínez Sistach i en la que varen concelebrar amb el cardenal els preveres companys de curs de Mn. Visa, rectors de les parròquies a les que ell va servir i els preveres residents, que estimaven molt Mn. Visa per la seva cordialitat, senzillesa i bonhomia constant. Mossèn Visa deixà el seu cos a la ciència, i per això no hi va haver enterrament de les seves despulles mortals. Nombrosos fidels, entre els quals hi havia els germans i demés familiars de Mn. Visa, varen omplir la capella de la Residència. També hi havia un bon grup de companys de batxillerat de Mn. Visa. Fou miolt significatiu que aquell dia l'Església celebrava la festa de sant Joan de la Creu, prevere i doctor de l'Església, la vida del qual va estar molt marcada per la vivència del misteri del dolor i de la Creu del Senyor.

A la missa es varen proclamar aquestes lectures: Apocalipsi, 21, 1-7 ("La mort no existirà mai més"), salm responsorial 22 ("El Senyor és el meu pastor") i Evangeli de sant Mateu 5,1-12 (les Benaurances). A l'homília, el Sr. Cardenal Martínez Sistach va co-

mentar aquestes lectures, remarcant el sentit cristià de la mort. “La mort –va dir- és una crida del Senyor i ell ha vingut, en aquest temps d’Advent, a cridar el nostre germà. Ell ens ha deixat un gran testimoni de vida cristiana i de lliurament al ministeri sacerdotal, malgrat la seva delicada salut, que el va portar a unir-se de manera especial a la passió de Jesucrist”. Amb la seva mort, una torxa s’ha apagat en el nostre presbiteri diocesà”.

Després de recordar les parròquies a les que havia servit, va cloure l’homilia invitant tots els presents a unir-se a l’acció de gràcies a Déu per tot el bé fet per Mn. Visa i acabà amb una crida vocacional, tot dient: “Amb la mort del mossèn, hi ha una torxa menys en el nostre presbiteri diocesà. Preguem el Senyor que vulgui cridar algun jove al ministeri sacerdotal, a fi que la torxa segueixi encesa al servei de l’Església i de la nostra diòcesi”.

Va proclamar la primera lectura Mn. Enric Aymerich, que va fer companyia i va visitar Mn. Visa molt sovint a l’hospital durant la seva darrera malaltia, i el diaca Mn. Aureli Ortín, company de Mn. Visa a la Delegació Diocesana de Catequesi, va fer la lectura de l’Evangeli i de la Pregària dels fidels.

Al final de la celebració, Mn. Josep Serra, director de la Residència (que va acompanyar el Sr. Cardenal a l’altar durant la missa, juntament amb Mn. Francesc Raventós, director emèrit), va dir que s’havien rebut diversos testimonis de condol, entre els quals els del Sr. Arquebisbe de Barcelona, del Sr. Bisbe auxiliar i del Bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saez Meneses, que va tenir com a professor a Mn. Visa quan el bisbe era un infant i alumne del Seminari Menor de la Conreria. Mn. Serra va recordar també que ell mateix formava part del Grup sacerdotal de Revisió de Vida, “al que el mossèn Visa aportava la seva habitual profunditat cristiana i sacerdotal”.

Es va cloure la celebració de la missa amb el cant del Virolai a la Mare de Déu de Montserrat. Però abans del “Rosa d’abril”, es va cantar el text d’aquesta poesia que Mn. Joaquim Vives, un dels seus companys de la Residència, va dedicar al mossèn i que diu:

Has passat fent el bé amb finesa,
tot donant-te de ple a cada instant,
els fidels han gustat ta fermesa
i tothom el teu seny radiant.

Has viscut perllongada sofrença,
ben unit a Jesús en la creu,
als teus llavis uns mots de creença
i als teus ulls dolça llum que ens atreu.

Puja al cel i a redós del teu Pare,
frueix ja d’aquell goig infinit,
que els teus llavis ens parlin encara
i els teus ulls ens illumegin la nit.

Religioses difuntes

La Gna. Hermínia (Donata) REY CARPINTERO de les Germanes Franciscanes Missioneres de la Nativitat de Ntra. Sra. (Darderes), va morir el 22 de desembre de 2016, als 84 anys d'edat i 65 de vida religiosa.

La Gna. Maria COMAPOSADA RIUS de les Germanes Carmelites de Sant Josep, va morir el 28 desembre de 2016, als 87 anys d'edat i 69 de vida religiosa.

Espiritualitat

Recés d'Advent, per Mons. Joan Josep Omella

El Recés Espiritual sempre és un temps de gràcia. És un espai que reservem per trobar-nos amb Déu, on deixem que la seva presència ens envolti i, enmig del silenci, brolli la seva Paraula, per escoltar-la amb reverència i gratitud. Aquesta Paraula de doble tall guareix i dona vida.

No tinguem pressa per sortir a passejar o a parlar amb el company, després de la xerrada. Quedem-nos a la capella. El veritable company i amic és el Senyor. Mereix ser estimat per si mateix i mereix que li dediquem aquest temps, tot el temps necessari, en la pregària.

Ara que s'acosta Nadal, us proposo endinsar-nos en el misteri de Betlem. Us convido a mirar detingudament l'estable amb tot el que significa i tot el que pot evocar en cada un de nosaltres. Aquests són els punts de reflexió que em suggereix aquesta contemplació i us els proposo amb humilitat i senzillesa.

1.- Nascut en un estable

El papa Francesc ens ha regalat un bonic text per a aquells que estem immersos en la gran acció evangelitzadora de l'Església. Em refereixo a l'Exhortació Apostòlica "*Evangelii Gaudium*". En aquest bonic text, el Papa ens explica com podem ser evangelitzadors en el món d'avui, ens recorda quin és el contingut d'aquesta evangelització i amb quines actituds i disposicions hem de ser apòstols, portadors d'un evangeli d'esperança per a la gent del nostre món. És evident que això ens porta, en primer lloc, a mirar la realitat de les nostres parròquies i comunitats, de la nostra diòcesi, de Catalunya, d'Espanya i d'Europa. I podem dir, sense necessitat d'entrar en gaires detalls, que estem en una verdadera situació de missió. L'Església, a Europa, a Catalunya i a Espanya, no és valorada i, fins i tot, podríem dir que alguns proven d'arraconar-la i fer-la fora de les places públiques. El missatge de Jesucrist no interessa i, en tot cas, es deixa per a les sagristies o per a l'interior de la consciència individual. I només falta l'allau de crítiques que, de tant en tant, ens arriben de fora o fins i tot de dins de l'Església, i que els mitjans de comunicació airegen amb molta efectivitat i amb tota mena de detalls. Això ens porta a pensar que l'Església ha passat de ser una fortalesa sòlida i gran a ser una casa fràgil i provisional, exposada als vents i als freds, refugi de persones desplaçades, enmig d'aquesta societat moderna que sembla que prescindeix del missatge religiós. En definitiva, és com un estable: com l'estable de Betlem.

I fixeu-vos, la imatge de l'estable de Betlem ens ajuda a afrontar la situació actual de l'Església des de la perspectiva del seu origen. La santa família de Betlem, prototip de la família dels deixebles de Jesús, es caracteritza per tres trets:

- És una Església marginal enmig de la massa de població.
- És una petita comunitat vulnerable.
- Viu en una condició provisional, simbolitzada per la seva estada pasatgera en un estable.

1.1.- Una Església marginal

Molt abans del Concili Vaticà II, Karl Rahner parlava d'una "Església de la diàspora" o de la situació del cristià en un món que ja no és cristià. I assenyalava les condicions en què viu l'Església: globalització, pluralisme radical, secularització. Allò que anunciava Rahner s'ha complert i, fins i tot, ha anat més enllà.

Diu el Cardenal Kasper: *"Al continent europeu certament no hi falten símbols prestigiosos de la presència cristiana. Però aquests, amb el lent i progressiu avanç del laïcisme, corren el risc de convertir-se en un mer vestigi del passat. Molts ja no aconsegueixen integrar el missatge evangèlic a l'experiència quotidiana; augmenta la dificultat de viure la fe en Jesús en un context social i cultural en què el projecte de vida cristiana es veu contínuament menyspreat i amenaçat; en molts ambients públics és més fàcil declarar-se agnòstic que creient; es té la impressió que allò que és obvi és no creure; la fe cristiana requereix una legitimació social que no és indiscutible ni es pot donar per descomptada"* (Citat pel Sr. Fernando Sebastián. *Evangelizar*. Edic. Encuentro, 2010. Pàg. 100).

Aquesta situació és una dura prova, però també conté una oportunitat: la de descobrir que estem cridats a ser el llevat enmig de la massa. La disminució numèrica dels cristians no ens ha de dur al desànim, a abandonar el treball evangelitzador. Més aviat tot el contrari, aquesta situació ens ha de dur a lliurar-nos amb més ardor a l'acció missionera. En aquesta nova situació, ja no es tracta només d'anar a buscar l'ovella perduda, sinó que es tracta de donar resposta a la fam de les ovelles que estan sense pastor i que, si no ens n'ocupem, es poden perdre, sucumbir en el seu error, tot endinsant-se en silenci en les tenebres del món, d'acord amb el sentit joànic.

L'estable de Betlem no era un centre administratiu que dirigia els passos del món sencer, sinó que, per contra, era un petit racó, enmig de la fosca nit, que atreia aquells que buscaven la llum, començant pels pastors.

- **Són les parròquies i les comunitats llars senzilles i acollidores per a les persones que s'hi apropen en cerca de llum, d'esperança, d'algú que els rebi, els aculli i els escolti?**

1.2.- Una comunitat vulnerable

Durant segles, l'Església ha tractat d'establir i estendre la seva benèfica influència moral i, fins i tot, social, basada en els mèrits i serveis a la humanitat d'innombrables cristians autèntics. Però, junt amb això, també ha estat portadora d'errors, debilitats i pecats. Pau VI parlava del "*fum de Satanàs*" que havia entrat a l'Església.

Al costat d'aquests encerts i errors, sempre hi ha hagut un desig permanent de reforma a l'Església. Avui dia, la novetat és que les faltes i pecats de l'Església són a la consciència col·lectiva dels cristians, però també dels no cristians. Els horrors comesos durant el segle XX fan de la memòria un deure, però un deure inseparable de saber demanar perdó.

Des de Joan XXIII, els Papes contemporanis han tractat de "*curar i guarir la memòria*". Han demanat públicament perdó pels sofriments infligits als jueus pels cristians; per la violència perpetrada pels catòlics llatins contra els cristians ortodoxos, especialment en el saqueig de Constantinoble pels croats, el 1204; i, avui dia, pels sofriments causats pels sacerdots pederastes.

Ens hem de penedir de tot això, de tots aquests pecats, però no podem deixar de confessar-los públicament. Són una mostra de la nostra debilitat. El Papa repeteix que a l'Església hi ha tota mena de peixos: bons i dolents. L'Església de Crist s'assembla més a un humil estable, en el qual les errades i els pecats no amaguen la seva pobresa i debilitat, però que demostren que és Déu qui la sosté. "*Quan sóc feble és quan sóc realment fort*", dirà el Senyor a sant Pau (2 Cor 12,19 b).

• Acceptem que som part d'una família en què tots som pecadors? Sabem reconèixer sense por davant la comunitat el nostre pecat? Ens atrevim a demanar perdó?

1.3.- Una condició provisional

Des de Constantí, l'Església ha intentat expressar la seva fe a través de grans construccions, edificis impressionants, fent que perdurin en el temps. No vull que se m'interpreti malament, m'encanten els grans temples, que són senyals de la presència de Déu en un món secularitzat que intenta ignorar la seva presència. M'encanten perquè són llocs on es guarden, al llarg dels segles, les manifestacions culturals: romànic, gòtic, barroc... Però descobrim que als joves d'avui dia també els atrau la senzillesa. A Taizé, per exemple, tot és funcional i provisional. Hi han anat i hi continuen anant joves de totes les parts del món a la recerca de pau, de silenci, d'una paraula que els il·lumini i els enforteixi. És com si fossin els senzills pastors de l'Evangeli que van a l'estable de Betlem, on es troben com a casa per tota la senzillesa, provisionalitat i fraternitat que hi descobreixen.

Cuidem els nostres temples preciosos. És la nostra obligació mantenir-los dignes i ben conservats. Però que no hi falti la senzillesa, la nota humana d'un test amb flors, o una planta verda, o un llum encès... la humanitat, l'acollida fraterna que es descobreixen a l'estable de Betlem. Que es pugui dir també en els nostres temples allò que sant Pere va dir al Tabor: "*És bo que estiguem aquí dalt*"! (Mt 17, 4).

• Els nostres temples són així? Què podem canviar? Què podem introduir? De què podem desprendre'ns perquè siguin cada dia més signe de la presència de

Déu en un món secularitzat? Són un oasi enmig d'un desert en el qual viu la humanitat?

2.- Responsables de l'esperança

L'Advent és un temps d'esperança, una dimensió molt necessària, sobretot en aquest temps de crisi per a l'Església i per al món. Però l'esperança no és un optimisme fundat en les perspectives més o menys positives ni en l'espera de temps millors. L'esperança cristiana està fundada en la fidelitat de Crist a la seva Església i al món. Està arrelada a la fe. Avivar la nostra fe és la primera condició per enfortir la nostra esperança.

Som instruments dèbils en les mans del Senyor. *Però enmig de la nostra fragilitat descobrim, com ho fa sant Pau, la grandesa de l'acció de Déu que és font d'alegria desbordant. No podem oblidar que el sacerdot, malgrat la seva feble i pobra paraula, pot fer brollar el somriure en les persones que arriben al final de la seva vida. Per la seva feble paraula, les persones troben un sentit a l'oceà de l'absurd, un sentit que els permet viure. I veu amb gratitud com moltes persones, gràcies al seu treball i al seu testimoni, descobreixen la glòria de Déu. I sent, al racó més íntim del seu cor, com Déu realitza grans obres a través de la seva persona, i se serveix de la seva pobresa, la qual cosa el porta a estar molt content malgrat la seva petitesa* (Card. Ratzinger, *Serviteurs de votre joie*. Edic. Fayard, 1990, pàg. 23). El ministeri no és font d'esperança? Sí. Déu actua en nosaltres i a través nostre. Som responsables de l'esperança que ens habita.

• ***En la meva pregària personal, parlo a Crist de l'Església?*** Les nostres preocupacions, pors i projectes sobre l'Església ens fan oblidar, de vegades, que l'Església no és un assumpte nostre, sinó de Crist, el seu únic i veritable Pastor. L'Església no és la meva obra, sinó la del Senyor. Deixem que sigui Ell qui la condueixi? Deixem que Déu sigui Déu i actuï com a tal? Em sento identificat amb l'Església i estic joiós de pertànyer-hi?

• ***Com visc els esdeveniments actuals de l'Església?*** Els visc amb una pena estèril o amb nostàlgia d'una hipotètica "edat d'or" d'altres temps? O els visc com una crida a la humilitat i a la "caritat en la veritat"?

• ***Com és la meva conversa sobre l'Església amb els meus companys, amb els grups parroquials i amb la gent en general?*** Les meves converses són ressò de les últimes notícies presentades pels Mitjans de Comunicació, especialment pels més avesats a la murmuració? Les lectures que fem, són llibres que ens ajuden a créixer en la fe o ens desestabilitzen i no ens ajuden a "sentire cum Ecclesia"? No hauria de ser la nostra actitud més evangèlica, i tractar d'animar en la fe, més que no pas descoratjar? No oblidem que al final del segle primer, en les condicions també dramàtiques d'aquell temps, sant Joan parlava de l'última revelació de la Jerusalem celeste en tota la seva esplendor, aquesta era un anunci d'esperança i no de calamitat.

3.- Les tres temptacions que ens allunyen de l'establa de Betlem

Aquest esforç per viure l'esperança suposa també una lluita contra tres temptacions que ens allunyen de l'estable de Betlem:

a) **La temptació del nombre.** El valor i la força del llevat no resideix en la quantitat, sinó en la qualitat.

b) **La temptació del triomfalisme.** Parlem, probablement, massa de l'Església. La veritable qüestió, deia el cardenal Ratzinger, és la qüestió de Déu.

En temps de la preparació del Concili Vaticà II, i també durant el mateix Concili, el cardenal Frings explicava sovint un petit succés que, segons sembla, l'havia impressionat profundament. El papa Joan XXIII no s'havia decidit per cap tema concret per al Concili, sinó que va convidar els bisbes del món a exposar les seves prioritats, de tal manera que, a partir de les experiències vives de l'Església universal, brollés la temàtica de la qual s'havia d'ocupar el Concili. D'acord amb aquesta invitació, a la Conferència Episcopal Alemanya es va deliberar sobre els problemes que s'havien de proposar a la reunió dels bisbes.

No només a Alemanya, sinó a gran part de tota l'Església catòlica, hi regnava el parer que el tema havia de ser l'Església, ja que el Concili Vaticà I, interromput anticipadament, no havia pogut exposar la seva síntesi eclesiològica. Reprendre novament el fil d'aleshores i buscar així una visió global de l'Església semblava que era la tasca més urgent del proper Concili Vaticà II.

L'ancià bisbe Buchberger de Regensburg, creador dels deu volums del *Lexikon für Theologie und Kirche*, va demanar la paraula -segons va explicar l'arquebisbe de Colònia a Ratzinger, que aleshores era professor- i va dir: **«estimats germans, al Concili heu de parlar sobretot de Déu. Això és el més important»**. Els bisbes van estar-hi d'acord; no podien ignorar la seriositat d'aquella paraula. Certament no van ser capaços de decidir-se a proposar senzillament el tema Déu. Però, almenys al cardenal Frings, li va quedar una inquietud interior que llançava sempre la pregunta sobre com podríem respondre a aquest imperatiu.

També el professor Johann Baptist Metz va reprendre aquesta idea quan va dir, en el discurs de comiat de la seva càtedra a Münster el 1993: *«La crisi que afecta el cristianisme europeu no és ja primària o definitivament una crisi eclesial... La crisi és més profunda: no està fundada de cap manera en la situació de l'Església: la crisi s'ha convertit en una crisi de Déu»*.

Escrivia el cardenal Ratzinger: *«L'expressió clau és 'religió, sí, Déu, no', on aquest 'no', no està pensat de manera categorial en el sentit dels grans ateïsmes. Ja no hi ha grans ateïsmes. L'ateïsmes actual pot igualment portar Déu a la boca un cop més -des- truit o abandonat-, però sense pensar en ell realment...»*. *«També l'Església té el seu*

concepte d'immunització contra la crisi de Déu. Avui ja no parla de Déu, sinó només del Déu anunciat per l'Església. La crisi de Déu s'ha xifrat de manera eclesiològica».

Certament, Déu és i ha de ser el centre de tota reflexió teològica i de tota acció evangelitzadora; si no, perdem allò que és essencial. I em vénen a la memòria aquelles paraules pronunciades pel gran biblista francès, el P. Garrigou Lagrange, en una famosa conferència a Roma. Ho vaig copiar del llibre que recull els Exercicis espirituals que el card. de Viena va dirigir fa uns anys al Vaticà. *«El P. Reginald Garrigou – Lagrange pronunciava cada dissabte una conferència pública a l'Aula Magna de l'Angelicum de Roma. Hi assistien molts seglars. Un dissabte, el Pare estava a punt de començar la seva conferència. La primera paraula va ser: DÉU. El conferenciant la va pronunciar i va guardar silenci. Al cap d'una estona va tornar a començar, però quan va repetir la paraula DÉU, ja no va poder dir res més. Tothom guardava un silenci tens. Al cap d'una estona, el conferenciant va tancar el seu llibre, es va aixecar i se'n va anar... El testimoni ocular que va explicar l'anècdota – i que recull Mons. Christoph Schönborn, cardenal de Viena – va acabar el seu relat dient: Va ser la lliçó de teologia més impressionant que he escoltat mai.»* (Amar a la Iglesia. De monsenyor C. Schönborn. BAC, 1997. Pàg. 19).

L'Advent és una gran crida a obrir el nostre cor per acollir Déu, que ve a nosaltres, els homes i dones d'aquest segle XXI; una crida forta per acollir Déu, que no se'n va sinó que ve, continua venint; una crida intensa per acollir l'Emmanuel.

c) **La temptació del totxo.** Si els cristians perdem l'esperit de pelegrins, les Esglésies seran edificis petris i buits com les tombes o els museus. Les dedicarem a visites guiades, però haurem perdut l'oportunitat d'ajudar a trobar Déu a tots els que entrin en aquests edificis, més o menys artístics, però que recorden la presència de Déu enmig del seu poble, el Déu-amb-nosaltres.

Emmanuel Mounier parlava a *“Feu la chrétienté”*, al començament del segle passat, de la necessitat de tornar a les fonts de la vida cristiana. Una Església en diàspora és una Església convocada a tornar a les seves fonts. Posem-nos en camí cap a Betlem per aquests camins difícils que ens toca transitar, però amb un cor ple d'alegre esperança i deixem-nos sorprendre per allò que hi descobrim, a Betlem, al costat del Senyor. No hi anem amb idees preconcebudes. Calla, contempla i segueix humilment allò que allí et vagi dient l'Esperit. Un dia rere l'altre, al costat de Maria i Josep, entre la mula i el bou, sota l'estrella misteriosa i el cant dels àngels, que només van escoltar els pastors, perquè a l'hostal i als cors hi havia molt enrenou, molt soroll.

+ Joan Josep Omella Omella
Arquebisbe de Barcelona

Organismes diocesans

Delegació de Pastoral Familiar: Carta del Delegat sobre el Recés d'Advent

Barcelona, desembre de 2016.

Benvolgut mossèn,

La Delegació de Pastoral Familiar organitza cada any durant el temps d'Advent un recés adreçat a totes aquelles persones que desitgen fer una estona de pregària. De manera especial s'adreça als matrimonis i a les parelles de nuvis. Aquest any serà el dissabte 17 de desembre de 9.30 a 14h.

El lloc del recés serà la Casa d'exercicis dels Jesuïtes de Sarrià, c. Carrasco i Formiguera, 32, de Barcelona (a l'entrada a l'escola, a mà esquerra).

Podeu donar-ho a conèixer i convidar totes aquelles persones que puguin estar interessades en participar-hi.

Per a poder preparar degudament el recés, es prega que els interessats facin inscripció prèvia a la Delegació de Pastoral Familiar, al telèfon 93 453 86 59 (de 9 a 14h), o bé per correu electrònic a: secretaria@pastoralfamiliarbcn.cat. L'aportació econòmica per a cobrir les despeses és voluntària.

Horari del recés:

9.30 h, arribada.

9.45 h, pregària.

9.50 a 10.30h, L'amor conjugal en el cap IV *d'Amoris laetitia*.

10.30 a 11.15h, Reflexió personal.

11.15 a 11.30h, cafè.

11.40 a 12.30h, La misericòrdia segons el papa Francesc.

12,30 a 13.15h, Posada en comú.

13.15h, celebració de l'eucaristia.

Els mossens que presentaran els temes seran Mn. Manuel Claret, delegat de Pastoral Familiar, i Mn. Marc Labori, secretari de l'Arquebisbe de Barcelona.

Restant a la vostra disposició, vostre,

Manuel Claret

Delegat diocesà de Pastoral Familiar

Tribunal Eclesiàstic:

Edictes de sentència de nul·litat

Causa Torres-Lazzeri – I

Edicte. Barcelona, 9 de desembre de 2016.

Pel present, hom fa saber al Sr. Enrique-Santos Lazzeri Manríquez, en parador ignorat, que en el judici de Declaració de Nul·litat de Matrimoni instat per la Sra. Alejandra-Diana Torres Guerra, ha estat dictada sentència definitiva en aquesta instància, en la que CONSTA la nul·litat de l'esmentat matrimoni.

Dels fidels en general, i de les Autoritats civils i eclesiàstiques en particular, esperem que, si rebessin notícia certa del lloc de residència de l'esmentat procuraran que li sigui comunicat l'avis de publicació de Sentència.

Ho decreta i signa l'Il·lm Sr. Jutge Eclesiàstic.

En dono fe.

Segell i firma il·legible.

El mateix dia és fixat l'anterior Edicte al corresponent tauló d'aquest Tribunal, per tal de ser enretirat el proper 9 de gener de 2017; el mateix dia es remet còpia a l'oficina del Butlletí de l'Arquebisbat de Barcelona per a la seva publicació. Consti.

Causa Alcaraz/Carrillo III

Decret. Barcelona, 13 de desembre de 2016.

Pel present EDICTE hom fa saber al Sr. Víctor CARRILLO MURCIA en parador ignorat, demandat en el judici de Declaració de Nul·litat de Matrimoni instat per la Sra. Eva ALCARAZ BELLVER, que ha estat dictada Sentència definitiva en aquesta instància, en la que CONSTA la nul·litat de l'esmentat matrimoni.

Dels fidels en general, i de les Autoritats civils i eclesiàstiques en particular, esperem que, si rebessin notícia certa del lloc de residència de l'esmentat, procuraran que li sigui comunicat l'avis d'aquesta publicació de Sentència.

Ho decreta i signa el M. Iltre. Sr. Jutge Eclesiàstic.

En dono fe.

Firma il·legible i segell del Tribunal.

El mateix dia es fixa l'anterior Edicte al corresponent Tauló d'aquest Tribunal per tal de ser enretirat el proper dia 13 de gener de 2017. Consti.

Crònica

Vetlla de la Immaculada amb els bisbes i joves de les tres diòcesis

El dia 7 de desembre al vespre es va celebrar la Vetlla de la Immaculada a la basílica de la Mare de Déu de la Mercè, un acte que ja ha esdevingut tradicional com una cita dels joves cristians dels tres bisbats que formen la província eclesiàstica de Barcelona, i que organitzen les delegacions de Pastoral de Joventut dels tres bisbats.

Els joves varen omplir la basílica per a la Vetlla, en la que varen participar l'arquebisbe de Barcelona, el bisbe de Sant Feliu de Llobregat i el bisbe auxiliar de Terrassa. El contingut de la Vetlla es va centrar en les paraules de la Mare de Déu que ens han conservat els Evangelis. Amb l'ajuda dels cants de lloança, els textos bíblics i les paraules del Sr. Arquebisbe de Barcelona, Mons. Joan Josep Omella; del Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés; i del bisbe auxiliar de Terrassa, Mons. Salvador Cristau es va fer una meditació sobre les figures de Jesús i de Maria.

Un dels moments més destacats de la Vetlla fou el testimoni de Maria, una jove estudiant que va explicar el procés de la seva conversió. També va impactar el comentari de l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Joan Josep Omella, que va explicar una de les advocacions més recents de la Verge Maria, la Verge que desfà els nusos, o la Mare de Déu "Desatanudos".

En acabar la Vetlla, els joves pujaren al cambriol de la Mare de Déu per venerar la sagrada imatge de la patrona de l'Arquebisbat de Barcelona. Tot seguit a la plaça de la Mercè varen compartir un pica-pica.

Felicitaçió al Sr. Arquebisbe amb motiu del Nadal

El dijous 22 de desembre de 2016 es va celebrar al palau episcopal la tradicional recepció amb motiu del Nadal, en la qual la Cúria i altres organismes diocesans feliciten el Sr. Arquebisbe i aquest els desitja a tots un bon i sant Nadal.

En primer lloc, a la capella del palau, es va resar l'hora de Sexta, amb una breu preparació a càrrec de Mn. Joan Obach, delegat diocesà de Pastoral Sacramental i Litúrgia, que va preparar un text imprès per facilitar la participació de tots en la pregària. El Sr. Arquebisbe va presidir la pregària, acompanyat del Sr. Bisbe auxiliar i va excusar l'absència del cardenal Martínez Sistach, que tenia un compromís en aquelles hores.

Paraules del Sr. Bisbe auxiliar

Després de la pregària, a la sala noble del palau, va tenir lloc la recepció que es va obrir amb unes paraules de felicitació pronunciades per Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar i vicari general. “La pregunta –va començar dient– ens ve de la Cúria mateixa, des de l’oficina de comunicació. És una interpel·lació a tots: Cap a on et guia Nadal? A mi em va arribar al Perú, el dimarts passat. Era el poblet de Cascas, a la serra andina, visitant una trenta de missioners de la diòcesi de Mallorca que treballen al Parú; era una comunitat de gent molt senzilla, molt pobra i creient al màxim, on la fe en Jesús ho és tot. Vaig veure molt clar que el Nadal em guia cap a Jesús. Jo aquestes dies em preguntava si som una Església en sortida o una Església tancada. Sr. Arquebisbe, voldria que en aquest context li arribés la felicitació de tots els qui formem aquesta institució al servei de l’arxidiòcesi de Barcelona, amb la resposta que cadascú ha donat i que reflecteix el meravellós vídeo que ara es projectarà, i que ja roda per les xarxes socials. Conclou amb la seva felicitació que li agraïm de tot cor. Volem que la Cúria diocesana sigui això, una petita comunitat cristiana que interpel·la en bé, amb la seva manera de treballar al servei de la nostra Església i de tothom que truca a la nostra porta”.

“A vostè, Sr. Arquebisbe, li hem d’agrair de tot cor, ara que fa quasi un any que està entre nosaltres, el seu servei pastoral fet de proximitat, fet de tracte senzill i joïós. La nostra Església està disposada a caminar tot responent a allò que Jesús ens demana que fem, que és anar a l’essencial, servir, acollir i estimar tothom. Com ell sempre ho va fer. El papa Francesc, en la seva darrera carta apostòlica *Misericordia et misera*, ens diu: ‘Hi ha molta necessitat de reconèixer l’alegria que es revela en el cor que ha estat tocat per la misericòrdia. Fem nostres, per tant, les paraules de l’apòstol: Estigueu sempre content en el Senyor’(MeM 3)”.

“Amb aquesta invitació a l’alegria, vull acabar desitjant-vos, Sr. Arquebisbe, un bon i sant Nadal en la joia de la presència de Jesús en la nostra vida, vivint una constant trobada amb Ell. I en aquest any que tant l’hem citat, voldria acabar amb aquestes paraules del beat Ramon Llull: *Digué l’amic a l’Amat: Jo no he deixat d’amar-vos, des del dia que us vaig conèixer. Car en Vós i per Vós i amb Vós he estat, onsevulla que fos. I respongué l’Amat: Ni jo, després que tu m’haguessis conegut i amat, mai t’he oblidat ni mai per mai t’he enganat ni t’he fallat.*

“Moltes felicitats i un bon any de2017, que sigui ple d’aquest amor que celebrem en aquestes entranyables festes de Nadal. Moltes felicitats!”

Paraules de Mons. Joan Josep Omella

Mons. Omella va iniciar les seves paraules dient que realment gairebé feia un any que era a Barcelona i va afegir: “Dono gràcies a Déu per aquest any que porto entre vosaltres, i us dono gràcies a vosaltres per l’acollida que m’heu donat. M’he sentit

molt a gust. Trebal·leu molt bé; trebal·leu amb cordialitat, amb joia. Trebal·leu seriosament. Trebal·leu amb responsabilitat. Moltíssimes gràcies el treball que feu tots per continuar la marxa de l'arxidiòcesi. Vull agrair de cor tot aquest treball que feu dia rere dia..."

En segon lloc, el Sr. Arquebisbe va fer unes felicitacions a diverses persones de la Cúria i de la diòcesi que havien viscut esdeveniments joiosos: l'Ignasi, de la Delegació d'Ensenyament, que havia estat pare d'un fill; l'Esteve, guàrdia de seguretat, que va ser pare i que la seva esposa no va tenir temps d'arribar a l'hospital, fet que provocà que el nen nasqués al pàrquing, quan anava a portar la seva esposa a l'hospital; Montse Padilla, que fa cinquanta anys que treballa a Càritas, a la qual la generalitat li ha concedit la Medalla de Francesc Macià. Totes aquestes persones, cridades al costat de l'Arquebisbe varen rebre tots un llarg aplaudiment de tots els presents.

"Estem treballant en la preparació del nou Pla Pastoral Diocesà. I hem vist que hi ha un primer moment molt important, que és el de contemplar aquelles actituds que hem d'adoptar mirant l'Evangelí i també la invitació del Papa en *l'Evangelii gaudium* per tal de ser una Església en sortida, i no una Església autorreferencial. Us invito a celebrar el Nadal amb aquesta actitud contemplativa. Jesús ens ensenya com ser deixebles seus i com ser apòstols en el nostre temps. Per fer aquesta contemplació hem de fer-nos infants i fer-nos humils. Ho diré amb una poesia de Miguel de Unamuno, que jo l'aplico a la contemplació de la basílica de Betlem, en la que cal abaixar el cap per poder-hi entrar: "Agrandame la puerta, Padre/ que no puedo pasar./ La hiciste para los niños./ Yo he crecido, a mi pesar./ Si no me agrandas la puerta,/ achícame por piedad/ y devuélveme aquella bendita infancia/ en que vivir es soñar."

"Que aquests dies, tot contemplant el pessebre, entrem en aquella humilitat; que trobem aquesta mirada de joia i d'il·lusió, d'esperança, perquè l'Església està creixent, l'Església està caminant, l'Església, el Regne de Déu és present a la terra. Hem de tenir esperança... A Betlem trobem el silenci, trobem també la pobresa –l'anunci de l'Evangelí es fa amb senzillesa i amb pobresa- i a Betlem trobem sobretot el servei als pobres: el pastors i el reis arribem a Betlem per a servir una família pobra..."

"És en el servei als pobres on nosaltres podrem donar un testimoni creïble. I finalment el misteri de Nadal ens diu que la humanitat i la divinitat queden ensamblades, queden unides per sempre, i tot el que és humà és diví i tot el que és diví és humà. No ho podem separar Treballant per a l'home, estem servint a Déu, i servint a Déu acabem treballant per a la gent, sobretot per als pobres. Seguim així; i crec que podrem ser una Església d'esperança aquí, a Barcelona. I em sembla que, així, després d'aquesta contemplació, podrem preparar un bon Pla Pastoral per a la nostra diòcesi de Barcelona. Us desitjo a tots un bon Nadal. Gràcies!"

Celebració de la festa de la Sagrada Família a la basílica titular

El divendres 30 de desembre de 2016, el Sr. Arquebisbe va presidir, a les 19 hores, una missa a la basílica de la Sagrada Família, en la que va concelebrar amb el catrdenal Lluís Martínez Sistach i amb un grup de preveres, entre els que hi havia Mn. Manuel Claret, delegat diocesà de Pastoral Familiar, ja que era una celebració especialment preparada per aquesta Delegació diocesana.

A la monició inicial es va dir el que segueix: “Benvolguts, la festivitat de la Sagrada Família es celebra normalment l’octava de Nadal. Enguany coincideix amb el dia primer d’any, dia dedicat a la Maternitat de Maria. Per aquest motiu l’episcopat ha assenyalat el dia d’avui, 30 de desembre, per a celebrar la festivitat de la Sagrada Família.

Des de que el Papa Benet XVI va consagrar aquesta Basílica de la Sagrada Família, hem celebrat, ininterrompudament en aquest temple, la festa de la Sagrada Família, el dia de la família. Aquesta Basílica ens recorda que l’Església és una família de famílies, i que totes s’han d’esforçar en viure la fidelitat i l’amor d’aquella que en el seu sí acollí al mateix Fill de Déu. En la fe, totes les famílies podem acollir Déu en la nostra.

Avui l’Església ens proposa com a lema: ”La joia de l’amor es viu en família”. Lema que recorda l’Exhortació Sinodal del Papa Francesc “l’Alegria de l’amor”, conseqüència dels dos Sínodes sobre la Família. L’amor veritable és font de joia, de convivència, de vida, de pau.

Avui preguem per totes les famílies. Que l’amor sigui el que estableixi la veritable relació entre les persones. Però avui preguem, especialment, per aquelles que pateixen o estan en perill de trencament per qualsevol causa; per les que han hagut de deixar la seva pàtria, les que s’han exiliat i viuen el calvari de trobar acollida en noves terres i nacions; per les que son maltractades i marginades; per les que pateixen per manca de treball i no poden portar una vida digna. Què totes les famílies puguin fruit de l’amor, de la pau i de l’ajut que necessiten.

Posem-nos drets.

El Sr. Arquebisbe va pronunciar l’homília que es publica a la secció del Prelat.

Renovació del consentiment matrimonial

En el moment de l’ofertori, Mn. Manuel Claret va fer aquesta monició per introduir las renovació del consentiment matrimonial:

Tot seguit es posaran drets només els matrimonis que enguany celebren el 25, 50, 60 aniversari, així com tots els matrimonis que ho vulguin, per renovar el seu compromís d’amor i fidelitat matrimonial. Ho faran donant-se la mà dreta.

I el Sr. Arquebisbe va dir:

Estimats germans: en renovar davant el Senyor les promeses que mútuament us féreu el dia en què, per mitjà del sagrament del Matrimoni, vàreu unir les vostres vides amb un vincle indissoluble, dirigiu les vostres pregàries a Déu, perquè la gràcia divina confirmi aquestes promeses.

Els cònjuges, donant-se la mà dreta, varen dir:

Us donem gràcies, Senyor,
perquè ens heu acompanyat
en la prosperitat i en l'adversitat,
en la salut i en la malaltia.
Ajudeu-nos a guardar fidelment
l'amor de l'un a l'altre,
a fi que siguem uns bons testimonis
de l'aliança que Vós heu fet
amb els homes i les dones.

Els cònjuges es varen mantenir drets i amb les mans unides durant les paraules que els adreça el Sr. Arquebisbe.

Pregària dels fidels

El Sr. Arquebisbe introduí la pregària dels fidels dient: "Germans estimats, preguem Jesucrist, el Senyor, que, per santificar la família, va voler compartir la vida d'una llar humana, i demanem-li amb fe per totes les necessitats de l'Església i del món sencer.

1. Pel Papa Francesc, pel nostre Arquebisbe Joan Josep i el bisbe auxiliar Sebastià, pel cardenal Lluís i per tots els nostres pastor, que sàpiguen anunciar la Bona nova de l'amor de Déu i que condueixin el Poble de Déu pels camins de l'amor i de la misericòrdia.

2. La Família de Nazaret es, para el pueblo cristiano, un ejemplo de acogida y de fidelidad al amor ya la voluntad de Dios. Oremos por nuestras familias; que los matrimonios resplandezcan para ser testimonios de un amor sincero y apasionado, de fidelidad sincera y de Servicio generoso a la vida.

3. Jesús bendecia a los niños. Oremos para que sean acogidos y protegidos durante su crecimiento. Que les sean transmitidos los valores que les ayuden a madurar como

ciudadanos y como hijos de Dios y que no sean manipulados por ideologías o prácticas que les puedan comprometer su futuro.

4. Jesús va dialogar amb el jove que volia ser perfecte. Preguem per a que els joves s'interessin, es preguntin, descobreixin i visquin ideals que renovin la societat en la justícia la llibertat i la pau. Que siguin sensibles als don de l'Esperit quan els mou a una donació més mes generosa als seu servei.

5. Jesús curaba a los enfermos. Oremos por todos aquellos que sufren por causa de las enfermedades, por los escandalizados por causa del dolor, por los enfermos incurables, para que no les falte la compañía y las atenciones sanitarias y espirituales que necesitan.

6. Jesús acollia els qui estaven a les vores dels camins. Preguem pels abandonats, pels emigrants, pels qui traspassen fronteres o els mars en la recerca d'una vida millor. Que es vegin acollits i ajudats en la recerca d'una vida digna.

7. Jesús curó a la suegra de Pedro. Oremos por las personas ancianas; que puedan disfrutar de la compañía de su familia; que no se encuentren solos en su camino y que sea respetada su libertad y puedan recibir los medios espirituales que soliciten.

8. Jesús es el Bon Pastor de totes les ovelles. Preguem per tots els cristians; que se sentin estimats per Déu. Que l'any de la misericòrdia que hem celebrat, i que segueix com a pla pastoral de l'Arxidiòcesi de Barcelona els estimuli a viure amb més convenciment i intensitat les obres de misericòrdia.

Mn. Josep M. Turull va anunciar que la col·lecta aniria destinada a l'Obra del "Nen Déu", obra diocesana al servei de famílies amb fills discapacitats.

En el moment de la presentació de les ofeenes, varen fer-ho diversos representants de l'Encontre Matrimonial, de l'Encontre Catòlic de Nuvis, del Centre de Preparació al Matrimoni, del Moviment de Schönstatt (Secció Família), d'Acció Familiar i del Moviment Familiar Cristià.

Abans de la comunió es va fer aquesta monició: "Per a rebre de la comunió, no us mogueu del vostre lloc fins que els capellans no hagin arribat als llocs previstos per a la seva distribució. Seguiu en tot moment les indicacions del personal de la Basílica de la Sagrada Família.

Els infants que encara no heu fet la primera comunió també us podeu acostar als capellans perquè us facin el senyal de la creu al front. Per fer-ho, acosteu-vos-hi portant els braços creuats damunt del pit".

A l'inici de la celebració, Mn. Turull va fer una mocició donant dos breus avisos:

El primer deia que “les persones celiaques tenen un lloc reservat al costat de l’ambó de la Paraula de Déu. Els agrairíem que s’hi adrecessin per assegurar que podran combregar adequadament”. I el segon deia això: “qui vulgui rebre el sagrament de la reconciliació, es pot adreçar també al costat de l’ambó de la Paraula de Déu, on hi ha diversos sacerdots amb els quals es podrà confessar”.

Missa en acció de gràcies per la canonització del bisbe Manuel González

El 2 de desembre de 2016, a la tarda, el Sr. Arquebisbe, Mons. Manuel Omella, va presidir una eucaristia en acció de gràcies per la canonització de Mons. Manuel González. La celebració va tenir lloc a la parròquia de San Joan Maria Vianney. Publiquem la carta amb la que el rector d’aquesta parròquia, Mn. Ramon Octavi Sánchez Valero, amb data 1 de novembre, invitava a participar en aquesta eucaristia.

“Benvolguts germans preveres i diaques: El passat diumenge 15 d’octubre el papa Francesc canonitzava Sant Manuel González García (Sevilla 15/02/1877 – Madrid 4/01/1940), conegut popularment com “el bisbe dels sagraris abandonats”, ja que va treballar incansablement per transmetre el seu amor a l’Eucaristia mitjançant el seu exemple personal, els seus escrits i les obres per ell fundades: “Les Maries dels Sagraris”, les Missioneres Eucarístiques de Natzeret” i “La Unió Eucarística Reparadora” (UNER).

A la nostra arxidiòcesi és palesa l’obra d’aquest sant, gràcies a la presència durant molts anys de les Germanes Missioneres Eucarístiques de Natzeret, i als grups que van anar constituint de la UNER. És per això que s’ha programat per al dia 2 de desembre a les 18.30h. una celebració diocesana d’acció de gràcies per l’esmentada canonització, presidida per l’Arquebisbe Joan Josep Omella, en una de les parròquies on hi hagi un grup de la Unió Eucarística Reparadora, concretament la de Sant Joan Maria Vianney de la ciutat de Barcelona (c. Joan Güell, 60).

El Concili Vaticà II ens deia que l’Eucaristia “és la font i cimal de tota vida cristiana” (LG 11), ho és per tots els batejats, però d’una manera especial per als ministres ordenats, encarregats de presidir les celebracions i els actes eucarístics. És per això que us convido d’una manera especial a participar d’aquesta celebració d’agraïment al Senyor per haver-nos donat aquest “Gran Apòstol” de l’Eucaristia que és Sant Manuel González.

Per participar de la celebració cal portar alba i estola blanca, i si bonament podeu, comuniqueu a la parròquia la vostra presència a través del correu electrònic jmvianneybcn@gmail.com o bé telefònicament. Cordialment, Mn. Ramon Octavi Sánchez Valero, rector de Sant Joan Maria Vianney.”

Informació

“Com aplicar *Amoris laetitia*”, llibre del cardenal Lluís Martínez Sistach

Aquest mes de desembre s’ha publicat el llibre *Com aplicar Amoris laetitia*, del que és autor el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe emèrit de Barcelona (Editorial Claret, Barcelona 2016). També hi ha una versió del mateix llibre en castellà titulada *Cómo aplicar Amoris laetitia*, Ed. Claret, Barcelona, 2016, 86 pàgines.

El cardenal Martínez Sistach va participar en els dos darrers Sínodes episcopals dedicats a la família, i això el fa un testimoni qualificat de l’esperit i del treball d’aquestes dues assemblees sinodals (octubre de 2014 i octubre de 2015), que es varen concloure amb dos documents publicats per indicació del Sant Pare, el qual després ha proposat a tota l’Església els resultats del treball sinodal en l’exhortació apostòlica postsinodal *Amoris laetitia* (citada en endavant amb les lletres AL).

El llibre del cardenal Martínez Sistach vol “contribuir a posar en relleu les riqueses del contingut del document amb el que ens ha obsequiat el papa Francesc i el treball pastoral que ens ha donat com a Pastor de tota l’Església”, com diu en la introducció. El llibre té sis capítols, del contingut essencial dels quals s’informa en aquesta nota.

El primer capítol presenta l’exhortació apostòlica postsinodal del papa Francesc com “un document sinodal”; perquè el Sant Pare “ha tingut molt present i ha valorat àmpliament la *Relatio Synodi* (2014) i la *Relatio Finalis* (2015), acollint substancialment no només moltes propostes sinó també l’orientació general i l’atenció als problemes examinats” en les dues assemblees sinodals i reflectits en els respectius documents finals ja citats.

El capítol segon es titula “Característiques de l’exhortació apostòlica”, posant de relleu especialment l’horitzó de la inculturació, que és, diu l’autor, “l’horitzó en el qual ha de ser rebut aquest document”, tema del que ja parlà sant Joan Pau II en la seva exhortació *Familiaris consortio* (n. 10). La gran diversitat de situacions fa que els dos Sínodes i el Sant Pare en la seva exhortació no han volgut fer “una nova normativa general de tipus canònic, aplicable a tots els casos” (AL. n. 300). Els Sínodes i l’exhortació han optat per atendre les situacions matrimonials i familiars concretes, i proposar un acompanyament de les persones, un discerniment de la seva situació davant de Déu i una major integració en la comunitat cristiana”. L’autor del llibre que presentem creu –com ja havia escrit anteriorment– que l’esperit de l’Any Sant de la

Misericòrdia ha marcat profundament les decisions sinodals i el contingut de l'exhortació *Amoris laetitia*. És un plantejament realista que cerca d' "acollir, acompanyar, comprendre, integrar i ajudar en la mesura en què sigui necessari". L'Església vol actuar com a "bona samaritana", *cum Petro et sub Petro*, sense caure ni en rigorismes ni en laxismes.

El capítol tercer es titula "Continguts de l'exhortació apostòlica" i ofereix una "guia de lectura" que va seguint ordenadament els nou capítols d'AL. És com un acompanyament al lector d'un document pontifici llarg i que toca una gran diversitat de temes. Destaca els capítols quart i cinquè com "l'estrella de l'exhortació", recollint la tesi del jesuïta P. Antonio Spadaro que sosté que AL és sobretot un document sobre l'amor cristià.

"Naturalesa magisterial de l'Exhortació" és el títol i el tema central del capítol quart. Aquí l'autor del llibre segueix la tesi del teòleg i sacerdot diocesà de Barcelona, Dr. Salvador Pié, en un article publicat a *L'Osservatore Romano* titulat "Amoris laetitia, magisteri per acollir i practicar" (publicat en català en el BAB de juliol-agost de 2016, pag. 469 i ss.) AL no es pot reduir a simples orientacions pastorals, com alguns han volgut. D'acord amb el document "La vocació eclesial del teòleg" (any 1990), publicat pel cardenal i eminent teòleg cardenal Joseph Ratzinger (després Benet XVI), quan aquest era prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, de les tres formes de magisteri de l'Església: magisteri infal·lible, magisteri definitiu i magisteri ordinari però no definitiu, aquest darrer és el que és aplicable a AL.

Aquesta forma de magisteri té com a objectiu específic proposar "un ensenyament que condueix a una millor comprensió de la Revelació en matèria de fe i costums, i oferir unes directrius morals derivades d'aquest ensenyament que no manquen de l'assistència divina i demanen l'adhesió dels fidels". En relació amb l'anomenada "Llei de la gradualitat", el cardenal Martínez Sistach recorda que es tracta d'un principi ja proposat per Joan Pau II quan afirmava que "cada ésser humà avança gradualment en una progressiva integració dels dons de Déu i de les exigències del seu amor definitiu i absolut en tota la vida personal i social" (*Familiaris consortio*, 9). I el papa Francesc precisa que no és una 'gradualitat de la llei', sinó una gradualitat en l'exercici prudent dels actes lliures en subjectes que no estan en condicions ja siguin de comprendre, de valorar o de practicar plenament les exigències objectives de la llei" (AL n. 295).

Cal un discerniment –terme aquest que és citat 39 vegades en AL–, terme legitimat per unes cites precioses de Sant Tomàs d'Aquino (i que té un gran lloc en l'espiritualitat de San Ignasi de Loiola). Citant el cardenal i teòleg Schönborn, que va fer la presentació d'AL a la sala de premsa del Vaticà, el cardenal Martínez Sistach diu que "possiblement només un jesuïta podia honorar amb tanta cura i lucidesa l'alquímia del singular i de l'universal, dels condicionaments i de la norma en la dinàmica

de l'acte moral. El capítol es clou amb dues cites: una de Joan XXIII, en la memorable homilia de la inauguració del Concili Vaticà II, quan digué que “l'Església en els temps actuals mira més d'utilitzar els mitjans de la misericòrdia que no els de la severitat”; i una de Pau VI, que a Subiaco va dir: “La tradició no és un museu, un cementiri, una arqueologia. És una planta que floreix cada primavera, una saba que contínuament es renova”.

El capítol cinquè es titula “Acompanyar, discernir i integrar la fragilitat” i està dedicat al capítol més difícil d'AL, el capítol octau. En aquesta presentació serà útil recordar els seus diversos apartats, perquè donen una idea de la línia del capítol: 5.1. Actitud de misericòrdia envers les famílies; 5.2. Acompanyar i discernir per a integrar més en la comunitat cristiana; 5.3. Discerniment pastoral en consciència i en el fur intern amb l'ajuda d'un sacerdot; 5.4. Doctrina moral de les circumstàncies atenuants i eximents aplicables als actes humans; 5.5. Discerniment dels divorciats i tornat a casar civilment sobre el precedent matrimoni i sobre la nova unió; 5.6. Criteris dels bisbes de la Regió Pastoral de Buenos Aires (el text sencer es publica a l'epíleg del llibre).

El darrer capítol, el sisè, té un especial interès pastoral. Com una confirmació d'això, la revista *Vida Nueva* el va publicar sencer en el seu habitual *Pliego* (n. 3015, del 10-16/12/2016). Aquestes són les 11 perspectives pastorals que assenjala el cardenal i que constitueixen tota una invitació a aprofundir-les en el llibre que ens ocupa i en la mateixa instrucció pontificia.

- 6.1. Renovació de la pastoral matrimonial i familiar.
- 6.2. El realisme en la pastoral.
- 6.3. La vida cristiana és un procés.
- 6.4. Revalorització de la consciència personal en la vida cristiana.
- 6.5. Una pastoral d'acompanyament i de discerniment.
- 6.6. La integració dels cristians en la comunitat cristiana.
- 6.7. Alegrar-se de la major integració dels batejats en la comunitat.
- 6.8. Sacerdots per acompanyar el procés de discerniment.
- 6.9. Ajuda per discernir la possible declaració de nul·litat del matrimoni.
- 6.10. Evitar reglamentacions.
- 6.11. La misericòrdia ha de ser l'actitud constant de l'Església.

“Què en quedarà d'aquest Any Jubilar de la Misericòrdia?”, es pregunta el cardenal en l'epíleg del seu llibre. I contesta: “En quedarà una nova etapa en la recepció del Concili Vaticà II, el Concili dels nostres temps. S'inicia així un impuls promotor de reforma a partir de la virtut central de la misericòrdia”. – J.P.

Centenari d'”Els Pastorets” de Folch i Torres i de “L'estel de Natzaret”, de Ramon Pàmies

La de Folch i Torres és l'obra de teatre més representada en la història de Catalunya.

La representació d'”Els Pastores” és una de les tradicions populars de Nadal a Catalunya. I aquest any s'escau el centenari d'una de les versions més populars d'aquesta representació, la que va realitzar l'escriptor Josep M. Folch i Torres titulada *Els Pastorets o l'Adveniment de l'Infant Jesús* (1916). No solament és la versió més posada en escena, sinó que també és l'obra de teatre més representada en la història de Catalunya.

Però aquest any s'escau també el centenari de l'estrena a Mataró, a la Sala Cabanyes, d'una altra versió d'*Els Pastorets, L'estel de Natzaret*, de Ramon Pàmies. Durant el passat temps de Nadal es va presentar, també a Mataró, el que es considera el manuscrit més antic d'*Els Pastorets* a Catalunya, un text de 1766 titulat *Lo acte del Naixement del Niño Jesús, altrament anomenat Los Pastorets*, obra firmada pel mestre mataroní Manuel Verdguer.

Amb motiu d'aquests centenaris, Editorial La Galera ha reeditat *Els Pastorets o l'adveniment de l'infant Jesús* de Folch i Torres, en edició revisada pel seu fill Ramon Folch i Camarasa. També s'ha publicat el llibre titulat *Els Pastorets de Folch i Torres. L'origen caputxí d'on fenomen teatral*, de la historiadora del teatre Carme Tierz (Editorial Mediterrània, col·lecció A la Caputxina, 2016, 126 pàg.). El llibre dóna a conèixer que *Els Pastorets* van ser un encàrrec del Coliseu Pompeia de Barcelona, una sala de teatre avui desapareguda i que estava vinculada al convent de frares Caputxins de Pompeia. L'encàrrec a Folch i Torres va sortir personalment d'un conegut i prestigiós caputxí, el P. Rupert Maria de Manresa, que volia una nova versió dels *Pastorets* per instruir els infants que no fos la de Frederic Soler “Pitarra” (1891), criticada per l'Església, i el P. Rupert va pensar en l'autor de *Pàgines viscudes* (1915-1938) i en el creador dels Pomells de Joventut, un moviment d'Església i cultural, que aplegà milers d'infants i adolescents. De fet, el llibre de Carme Tierz ha estat presentat en diversos llocs, entre ells, el dia 1 de desembre, al convent dels caputxins de Pompeia

L'autora del llibre ha comptat amb la col·laboració de Ramon Folch i Camarasa, fill de Josep M. Folch i Torres, i de Lluís Folch, nét de l'autor dels *Pastorets* i director de la Fundació Folch i Torres. L'autora del llibre, per això, expressa el seu agraïment a aquests persones. I expressa igualment el desig “que el llibre ajudi a trencar definitivament la incomprensió que aquesta obra de teatre i el seu autor de vegades han tingut entre certa intel·lectualitat. Els cent anys dels *Pastorets* de Folch i Torres posen de manifest com cultura i religió poden confluïr harmònicament. Per als infants d'avui aquesta obra sobre el naixement de Jesús és una manera excel·lent d'acostar-se d'una manera senzilla al misteri inefable de Déu.

Hi han referències d'*Els Pastorets* ja en el segle XVIII; la referència més antiga data de l'any 1721. La seva popularitat segurament és deu al fet de ser un espectacle complet, amb música, balls, efectes especials i grans escenografies, com en els espectacles clàssics. O també -com escriu Lleonard del Río, de la Coordinadora de *Pastorets* de Catalunya i membre dels *Pastorets* d'Igualada- al fet que “aquest espectacle es renova constantment, es transforma i s'alimenta de noves aportacions, ja sigui en forma de nous textos o de reinterpretació dels ja existents”.

Els Pastorets continua representant-se a molts indrets de Catalunya I per això s'ha convertit en un dels més genuïns exponents de la cultura popular del nostre país. Juntament amb les representacions de *La Passió*, *Els Pastorets* són sovint el primer espai de trobada amb el teatre de molts infants, així com una escola de teatre on han debutat molts dels nostres actors i actrius.

“Aquesta temporada –ha escrit Lleonard del Río (cf. *Catalunya Cristiana*, del 25/12/2016, pag. 31)- podem veure més de 240 representacions de *Pastorets* arreu del territori. Milers de participants hi ha treballat de valent, preparant escenografia o vestuari, o assajant textos i cants. I ara és quan en Lluquet i en Rovelló, o en Garrofa i en Pallanga, o en Jonàs i en Mataties, o en Bato i en Borrego, o es diguin com es siguin els pastors que tant ens fan gaudir, pugem a l'escenari per derrotar les forces del mal, amb l'ajuda d'algun o altre àngel providencial. No deixem d'anar-los a veure!”.

Marta Ventura, nova presidenta de la Hospitalitat de Lourdes

Núria Reventós serà la vicepresidenta de la institució.

La Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de la nostra Arxidiòcesi, en la seva darrera junta, va elegir una nova junta rectora de la institució per als propers quatre anys. Marta Ventura serà la nova presidenta i Núria Reventós serà la nova vicepresidenta.

La nova presidenta és mare de tres fills i dirigent d'una empresa. És una persona molt hospitalària que ha participat des de la seva joventut, juntament amb la seva família, a les activitats de l'Hospitalitat de Lourdes. Des de fa anys, ja estava vinculada a la junta, de la que en va ser vicepresidenta. Va tenir una gran participació en els actes de la celebració del centenari de l'Hospitalitat.

La nova vicepresidenta, Núria Reventós, tindrà com a missió especial gestionar i impulsar les relacions de l'Hospitalitat amb les institucions i grups i donar a conèixer les activitats programades.

Segons va dir Mn. Andreu Olle, consiliari de l'Hospitalitat, “la darrera junta va ser un acte molt unitari, on es va aprovar per àmplia majoria una nova junta”.

Homenatge a Mn. Josep M. Turull al Seminari Conciliar

Amb motiu del 25è aniversari d'ela seva ordenació sacerdotal.

Mn. Josep Maria Turull, rector del Seminari de Barcelona, celebrà el 22 de desembre 25 anys de prevere. És per aquest motiu que el dia 18 va tenir lloc al Seminari una celebració per tal de festejar una efemèride tant assenyalada. L'acte s'inicià amb la celebració de l'Eucaristia, presidida per Mn. Turull i amb la capella plena de gom a gom. Es van fer presents moltes persones que, d'una manera o altra, també han estat testimonis d'aquests 25 anys de ministeri de Mn. Turull. En l'homília va recordar el dia de la seva ordenació, on va dir que desitjava que la seva vida fos com un pa acabat de sortir del forn, preparat per a alimentar a tots aquells que estiguin afamats. Després de 25 anys, Mn. Turull va dir que vol continuar partint i repartint el pa de la seva vida, allà on el Senyor vulgui.

A continuació tothom es va desplaçar a l'Aula Magna del Seminari on es va projectar un vídeo elaborat pels seminaristes, on es recollien fotografies de les diverses etapes de la vida de Mn. Turull, així com testimonis de les persones que l'han conegut en les diferents tasques pastorals que se li han anomenat al llarg de tots aquests anys. En el vídeo es va poder veure un recorregut per tota la seva vida. Els seminaristes van fer un treball molt exhaustiu, contactant amb familiars i amics per tal que tots poguessin deixar el seu testimoni agraït a Mn. Turull. El recorregut començava amb la seva vida familiar, el seu temps de Seminari, l'ordenació presbiteral i les primeres destinacions pastorals, sobretot les parròquies de la Mare de Déu dels Àngels i la de Sant Ramon de Penyafort. Els darrers dotze anys com a rector del Seminari Conciliar també hi van estar molt representats en el vídeo.

Tot seguit se li va fer entrega de diversos obsequis, oferts per diverses persones i comunitats que han estat i són importants en la seva vida. La seva família li va regalar una ceràmica de les benetes de Montserrat on es reproduïa la coneguda cita del profeta Jeremies: "*Tú m'has seduït Senyor i jo m'he deixat seduir*". Una representació dels feligresos de les parròquies de la Mare de Déu dels Àngels i de Sant Ramon de Penyafort li van fer entrega de dos cristalls on hi ha gravada una imatge de la façana de les dues parròquies. Va ser un regal que li permetrà recordar sempre els anys dedicats a aquestes comunitats cristianes. El Seminari li va fer entrega d'un estoig amb tres instruments d'escriptura molt elegants: un bolígraf, un *roller* i un llapis de mina. El darrer obsequi va ser molt especial, d'aquells que no es poden embolicar. Es tractà de la coral "Som", de la Parròquia de Sant Ramon de Penyafort, que va interpretar quatre peces a veus. És una coral molt estimada per Mn. Turull, doncs és molt afeccionat a la música. Posteriorment va rebre altres obseques a títol personal d'altres persones, testimoniant així l'agraïment i l'estimació que li tenen.

Finalment, Mn. Turull va pronunciar unes sentides paraules d'agraïment tot glossant tres termes molt significatius: gràcies, perdó i si us plau. Aquestes paraules han estat sempre presents en l'exercici del seu ministeri i va demanar a Déu que hi continuïn estant durant el futur. L'acte va acabar amb un refrigeri al claustre d'honor del Seminari, on tots vam poder felicitar i parlar amb l'homenatjat.

Justícia versus Caritat?, article d'Antoni Puigverd

Article publicat al diari *La Vanguardia* el 25 de desembre de 2017.

Hem destruït entre tots el sentit de la paraula austeritat. Ara significa castigar les classes mitjanes amb impostos i les classes populars amb retallades sanitàries, educatives o d'ajut social. Per si fos poc, l'austeritat que imposa l'ortodòxia liberal imperant a Europa és profundament arbitrària, atès que paguen més els qui menys responsabilitat tenen en el colossal endeutament de la nostra economia.

Però l'austeritat havia significat tota una altra cosa. Es tractava de prescindir de les despeses supèrflues per centrar-se en les bàsiques: llar, menjar, higiene, educació. La vella austeritat menyspreava les despeses a què obliga la vanitat individual (l'imperi de la moda, la tirania de l'emulació social) i subratllava valors superiors: llibertat de criteri, autodomini, progrés individual coherent amb el progrés del grup. Eren austers els burgesos que van fer la revolució industrial, però també els anarquistes que, per damunt de tot, propugnaven el progrés cultural.

L'austeritat apel·lava a valors col·lectius: grup familiar, grup social. De manera semblant, Bergoglio a Laudato Si apel·la a tot el col·lectiu humà, atrapat en una terra exhausta: "La terra clama pel mal que li fem a causa de l'ús irresponsable i de l'abús dels béns que Déu hi ha posat. Hem crescut pensant que n'èrem els propietaris i dominadors, autoritzats a espoliar-la". Segons Bergoglio, "La vida humana, la persona ja no són percebudes com un valor primari que cal respectar i tutelar". Hem posat al centre de la vida social "la idolatria del diner", una idolatria d'arrel obscenament individualista. "Voldria que tots prenguéssim el seriós compromís de respectar i custodiar la Creació, d'estar atents a cada persona, de contrarestar la cultura del malbaratament i el refús, per tal de promoure una cultura de la solidaritat i la trobada".

Com suggereixen alguns dels seus detractors interns, Bergoglio coincideix en aquest punt amb els corrents ecologistes i antisistema. Fins i tot amb neocomunisme que rebrota entre els joves indignats. Tots aquests corrents critiquen les bases del neoliberalisme depredador, que malbarata els recursos del planeta i causa injustícia i deslleialtat entre els humans. Ara bé, Francesc, essent tan radicalment partidari de la justícia com ells, posa l'accent en la persona. No n'hi ha cap —recorda— que sobri: ni pobre, ni embrió, ni discapacitat. Per al cristianisme, que tan sovint ha estat incapaç de ser fidel

als seus principis, les relacions entre les persones estan regulades per l'amor. Per això mentre el neocomunisme parla de drets socials, el cristianisme de Bergoglio també parla de caritat.

Justícia i caritat són compatibles; però la caritat inclou la justícia, mentre que la justícia no inclou la caritat. Aquests dies, hem sentit altes veus d'esquerra criticant el Banc dels aliments (i d'altres manifestacions de caritat nadalenca). L'estat –recordem-s'hauria de fer càrrec d'aquestes necessitats. Certament, la justícia social hauria de cobrir les necessitats bàsiques. Però encara que les cobris, els ciutadans continuariem tenint mancances i privacions. L'esquerra militant reclama drets, però sembla indiferent a les necessitats de les persones concretes a les quals els drets encara no arriben. La fraternitat cristiana reclama justícia, però, mentre no arriba, proposa l'afecte i el consol de l'amor.

En la institució de Càritas es porta a terme aquesta visió. Càritas arriba on no arriba ningú més. No demana ni la partida baptismal dels necessitats. Procura sostre o aixopluc a qui no en té, mira de buscar feina a qui en necessita, forma a qui li convé preparació. Vesteix, alimenta, acull, acompanya, protegeix, guia, ensenya, abraça. Allà on l'estat del benestar falla, allà on les grans paraules (Justícia, Igualtat) es queden sense eco, allà on les fantasies socials es retiren, Càritas s'hi fa present. Quan el vent s'emporta les paraules boniques (llibertat, justícia, solidaritat) que polítics i periodistes fem servir a tothora, Càritas emplena el buit.

Els voluntaris de Càritas no pretenen donar lliçons sobre la condició humana, ni teoritzen sobre com hauria de ser el món. Qui milita a Càritas en comptes de discursos, procura trencar el tòpic de l'egoisme humà per deixar clar que l'amor, per minoritari que sigui, pot ser més fort que el malestar del món. En el rostre d'un que pateix, l'amor cristià més genuí hi veu el rostre Déu. Ho diu un vell salm: "Ubi caritas et amor, Deus ibi est". Allà on hi ha caritat i amor, allí hi ha Déu.

SUMARI

Imposició del pal·li a l'Arquebisbe de Barcelona	777
Prelat	
<i>Decret</i>	784
<i>Homilies i al·locucions</i> : Homilia amb motiu de la Solemnitat de la Puríssima Concepció. Homilia amb motiu de la Jornada Mundial de la Família	784
<i>Cartes dominicals</i> : La nit de la Puríssima; Una mirada positiva; Veniu i adoreu-lo; Endinsar-nos en el misteri de Betlem.	790
<i>Comunicats de premsa</i> : L'arquebisbe de Barcelona prega per l'ànima de Mons. Javier Echevarría.	796
<i>Articles i declaracions</i> : Entrevista al diari ABC	796
Secretaria General	
Nomenaments no parroquials	799
Institucions d'ensenyament superior	799
In pace Christi: Mn. Martí Visa Gelabert	800
Religioses difuntes	802
Capítol d'eleccions	
Espiritualitat	
Recés d'Advent, per Mons. Joan Josep Omella	803
Organismes diocesans	
Delegació de Pastoral Familiar: Carta del Delegat sobre el Recés d'Advent	
Tribunal Eclesiàstic: Edictes de sentència de nul·litat	809
Crònica	
Vetlla de la Immaculada amb els bisbes i joves de les tres diòcesis	811
Felicitació al Sr. Arquebisbe amb motiu del Nadal	811
Celebració de la festa de la Sagrada Família a la basílica titular	814
Missa en acció de gràcies per la canonització del bisbe Manuel González	817
Informació	
"Com aplicar <i>Amoris laetitia</i> ", llibre del cardenal Lluís Martínez Sistach	818
Centenari d'"Els Pastorets" de Folch i Torres i de "L'estel de Natza-ret", de Ramon Pàmies	821
Marta Ventura, nova presidenta de la Hospitalitat de Lourdes	822
Homenatge a Mn. Josep M. Turull al Seminari Conciliar	823
Llibre sobre la història dels Religiosos Camils a Espanya, Portugal i	

als països llatinoamericans
Justícia versus Caritat?, article d'Antoni Puigverd 824

Subscripció anual: 30,05 €

Exemplar solt: 3 €

*El preu de la subscripció comprèn només l'edició del
«Butlletí de l'Arquebisbat de Barcelona» de l'any en curs*